

ΟΙ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΟΙ ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΠΟΥΝ ΤΟ ΟΧΥΡΟ ΤΟΥΣ

ΔΥΤ. ΒΗΡΥΤΟΣ

Η ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΗΤΤΑ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΦΡΑΣΕΙ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ

Αποτελεί μια μεγάλη τραγωδία αλλά ίσως και την μεγαλύτερη ιστορική ειρωνία το γεγονός πως ένα από τα πιο ταλαιπωρημένα έθνη στο κόσμο το εβραϊκό έχει μετατραπεί σ' ένα από τα πιο καταπιεστικά που υπάρχουν σήμερα χρησιμοποιώντας τις πιο απανθρωπες μεθόδους εναντίον στους γειτονικούς του λαούς μεθόδους που χρησιμοποίησε παλιά ο Χίτλερ εναντίον στους ίδιους τους εβραίους. Στόχος του Ισραήλ η αναχαιτίση επαναστατικών εξελίξεων στην περιοχή για τις οποίες η ύπαρξη του PLO επαιξε ρολό καταλυτικό.

ΚΑΤΑΛΥΤΗΣ

Γιατί πραγματικά η διενέργεια ορισμένων αναταρταρικών επιθέσεων και βομβιστικών ενεργειών από μέρους Παλαιστινιακών ομάδων δεν θα μπορούσε να ταρακουνήσει ούτε στο ελάχιστο το κράτος του Ισραήλ. Απεναντίας χρησιμοποιώντας αυτές τις ενέργειες η σιωνιστική ηγεσία του Ισραήλ μπορούσε να δικαιολογεί και να δικαιώνει την πολιτική και ύπαρξη της.

Ενας από τους αποφασιστικούς παράγοντες που εσπρωξε το Ισραήλ στην καταστροφή του Λιβάνου ήταν η εξέγερση της περασμένης περιόδου στην Δυτική όχθη. Μπροστα στην εξέγερση αυτή ο πανίσχυρος στρατιωτικός μηχανισμός του Ισραήλ, ο οποίος είχε καταφέρει να τα βγάλει πέρα σε τέσσερις πολέμους με τον Αραβικό κόσμο μέχρι πριν από την εισβολή στο Λίβανο, βρέθηκε αδρανισμένος και αδύναμος να αντιδράσει. Γιατί η γενική απεργία των Αράβων στην Δυτική όχθη κέρδισε ευθύς εξ αρχής τη συμπάθεια των Ισραηλιτικών μαζών, και μόνο ορισμένα θύματα στες συγκρούσεις των Αράβων διαδήλων με την αστυνομία, ήταν αρκετά για να κινητοποιήσουν τον Ισραηλιτικό

πληθυσμό σε μαζικές διαδηλώσεις ενάντια στην κρατική τρομοκρατία. Διαλύοντας το PLO οι Ισραηλιτες σιωνιστες πίστευαν πως θα έσπαζαν και το ηθικό των Αράβων στην Δυτική όχθη. Παράλληλα, το γεγονός πως οι σοσιαλιστικές ιδέες-εστω και σε μια πολύ αφηρημένη μορφή - είναι πλατιά διαδεδομένες άναμεσα στα μέλη του PLO και τις Παλαιστινιακές μαζές γενικά, είναι φυσικό να ανησυχεί τους Ισραηλιτες και Αμερικανους πάτρωνες τους, σχετικά με ασύμφορες γι αυτούς εξελίξεις στο κάπως μακρότερο μέλλον. Οι Παλαιστίνιοι όχι μόνο είναι σπαρμένοι σε μια σειρά από χώρες στην περιοχή, αλλά σε ορισμένες περιπτώσεις αποτελούν και την πλειοψηφία των κατοίκων π.χ. Ιορδανία και ορισμένα από τα κρατη του Περσικού κόλπου.

ΨΗΛΟ ΗΘΙΚΟ

Οι Παλαιστίνιοι, σ' οποιαδήποτε Αραβική χώρα κι αν βρίσκονται, είναι ταυτισμένοι με τις εκεί προοδευτικές δυνάμεις, και όλα τα αντιδραστικά Αραβικά καθεστώτα τους βλέπουν σαν ένα συνεχή κίνδυνο για τη διατήρησή τους στην εξουσία.

Η προσπάθεια των

σιωνιστών να κάμψουν το ηθικό των Παλαιστινιακών μαζών και γενικά του προοδευτικού κινήματος στην περιοχή, κατασφάζοντας τους αντίρτες του PLO επεσε σε μεγάλο βαθμό στο κενό. Χαρακτηριστικό του ότι το ηθικό στη Δυτική όχθη παραμένει σε ψηλά επίπεδα, είναι το γεγονός πως μετά το πρώτο ξαφνισμα από την καταστροφική μανία του Ισραήλ στον Λίβανο, οι Άραβες της Δυτικής όχθης κατέβηκαν σε γενική απεργία διαρκείας. Αλλά ούτε το ηθικό των ίδιων των αποκλεισμένων στη Δυτική Βηρυτο δεν μπόρεσαν να κάμψουν οι Ισραηλιτες: οι Παλαιστίνιοι έφευγαν από τη Βηρυτο για να μαρκαρουν στα καράβια που θα τους έσπερναν στις διάφορες χώρες της Μ.Ανατολής, με το όπλο ψηλά και τα δάχτυλα στο σήμα της νίκης. Γιατί, το κράτημα της Βηρυτο ήταν πραγματικά μια νίκη - κι αυτο που αποσώβησε την κατάληψη της ήταν αποκλειστικά και μόνο το ψηλό ηθικό των Παλαιστινίων μαχητών και η αποφασιστικότητα τους να την κρατήσουν με τα δόντια. Οι Παλαιστίνιοι εγκατέλειπαν την Βηρυτο γιατί νύες τους πατρίδες λέγοντας πως θα συνεχίσουν τον αγώνα τους απ' όπου κι αν βρίσκονται.

Αυτο βέβαια δεν κάνει τους Παλαιστίνιους νικητες. Γιατί το Ισραήλ πέτυχε μια πραγματικά σαρωτική νίκη. Αν αναπόδειξε κάτι αυτός ο πόλεμος, αυτο είναι πως η στρατιωτική μηχανή του Ισραήλ είναι απείρως ανώτερη απ' αυτή των Αράβων, έτσι ώστε να αποκλείεται έξω από κάθε πιθανότητα ή δυνατότητα μιας στρατιωτικής ήττας του Ισραήλ από Αραβικά στρατεύματα. Κι αυτο δεν είναι η πρώτη φορά που φαίνεται. Ο πόλεμος στο Λίβανο σημαίνει την πέμπτη φορά την οποία ο Ισραήλ μπαίνει σε μια πολεμική σύρραξη με τον Αραβικό κόσμο και βγαίνει νικητής!

ΠΡΟΤΕΚΤΟΡΑΤΟ

Η αποχώρηση των Παλαιστινίων από το Λίβανο δεν είναι το μόνο κτυπημα το οποίο έχει δεχτεί το προοδευτικό κίνημα της περιοχής. Αυτή τη στιγμή ο Λίβανος βρίσκεται σε μια πορεία μετατροπής του, ή τουλάχιστο μέρους του, σε προτεκτοράτο του Ισραήλ. Μετα την εκλογή του αρχηγού των φαλαγγιτών Τζιεμαγιελ στην προεδρία του Λιβανού, τα Ισραηλιτικά στρατεύματα έχουν εμπλακει σε συνεχείς συγκρούσεις με τα Συριακά στρατεύματα που

Συνέχεια στη σελ. 3

Στις άλλες σελίδες

■ ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΟ ΔΩΡΟ

■ ΤΑ ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΠΟΦΝΕ-ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΙΚΗΣ

■ Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΤΗΝ ΒΙΟΜ. ΧΑΡΤΟΥ

■ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ Η ΠΥΡΗΝΙΚΟΣ ΑΦΑΝΙΣΜΟΣ

ΑΝΑΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΗ ΕΚΛΟΓΗ ΑΜΜΟΧΩΣΤΟΥ

ΜΙΚΡΗ ΑΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΔΕΚ

ΚΑΜΜΙΑ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΝΑΚΑΤΑΤΑΞΗ ΨΗΦΟΦΟΡΩΝ

Τα αποτελέσματα της ψηφοφορίας για την πλήρωση της βουλευτικής έδρας στην Αμμόχωστο έχουν δείξει κύρια μια εκπληκτική σταθερότητα του εκλογικού σώματος. Το «χάσιμο» ή το «κερδισμα» μερικών εκατοντάδων ψηφοφόρων, η «αύξηση» των ποσοστών κατα μηδεν κόμμα κάτι ή ένα κόμμα κάτι δεν μπορεί με κανένα τρόπο να θεωρηθεί σημαντικό. Με την απουσία των τριών μικρών κομμάτων μια τέτοια «αύξηση» ήταν μαθηματικό φαινόμενο.

Μικρή εξαίρεση αποτελεί η ΕΔΕΚ. Τόσο η «Σημερινή» και οι άλλες δεξιές εφημερίδες όσο και η «Χαραυγή» προσπάθησαν να δείξουν πως ούτε η ΕΔΕΚ δεν παρουσίασε οποιαδήποτε ανοδο. Έτσι στις 26 Αυγούστου η «Σημερινή» γράφει:

«... Ισχυρίζεται η ΕΔΕΚ ότι κέρδισε στην Αμμόχωστο χιλίους ψήφους περισσότερους από ότι στις βουλευτικές εκλογές του 1981... Πρώτα-πρώτα η ηγεσία της αποκρύπτει από το λαο και ιδιαίτερα από τους όπαδους της ότι οι 777 ψήφοι από τους χιλίους που λέει ότι κέρδισε δεν είναι δικοί της αλλά του ΠΑΜΕ...»

Την ίδια μέρα κάτω από τον τίτλο «... και τα κάλπικα μαθηματικά» η «Χαραυγή» γράφει:

«... Να κάνουμε την πρόθεση; εκτός από τις δικές της ψήφους το κόμμα του κ. Λυσσαριδής πήρε όλες τις ψήφους του ΠΑΜΕ (777 το 1981) και τις περισσότερες της Ένωσης Κέντρου (ας πούμε 500 από τις 770). Πόσο κάνουν; Τουλάχιστον 1277. Αρα; Αυξήθηκε ή μειώθηκε η δύναμη της ΕΔΕΚ;

Χωρίς αμφιβολία μερικές από τις ψήφους της αύξησης της ΕΔΕΚ οφείλονται στο ΠΑΜΕ. Και αν η συζήτηση της «Σ» και της «Χ» είχαν στόχο την σοβαρή εκτίμηση του μεγέθους της αύξησης, ο υπολογισμός των ψήφων που πρόσφερε η υποστήριξη της ηγεσίας του ΠΑΜΕ προς τον υποψήφιο της ΕΔΕΚ θάπρεπε να γίνει. Ομως στόχος τους είναι η παρουσίαση μιας ψεύτικης εικόνας στασιμότητας της ΕΔΕΚ χωρίς να τους ενδιαφέρει η πραγματικότητα.

Σίγουρα ο υποψήφιος της ΕΔΕΚ πήρε λιγώτερες ψήφους από το σύνολο των ψήφων ΕΔΕΚ + ΠΑΜΕ + Ένωση Κέντρου (Χαραυγή) και ιούνη κπι-

μια τριακοσια περισσότερους από το σύνολο των ψήφων ΕΔΕΚ + ΠΑΜΕ (Σημερινή) του 1981. Ομως είναι γνωστο ότι ειδικά στην Αμμόχωστο υπάρχει κρίση μέσα στις τάξεις του ΠΑΜΕ, πιο σοβαρή παρα στις άλλες επαρχίες και ότι πολλοί από τους ψηφοφόρους του ΠΑΜΕ ψήφισαν Κυπριανου. Αν θέλει λοιπον κανένας να βρει τους ψήφους που πρόσφερε το ΠΑΜΕ στην ΕΔΕΚ θα πρέπει να μιλά για μέρος μόνο των «777» ψηφοφόρων του 81.

Ομως αυτο που είναι σημαντικό δεν είναι οι «χιλιοι ψήφοι» αλλά η κατανομή τους: Η αύξηση των ποσοστών της ΕΔΕΚ είναι σχεδον ομοιόμορφα κατανεμημένη σ' ολόκληρη την Κύπρο. Κι αυτο είναι η πιο σοβαρή ένδειξη ότι πραγματικά η ΕΔΕΚ έχει παρουσιάσει μια τάση ανόδου.

Αυτο δεν μας οδηγεί καθόλου στα «συμπεράσματα» του «Ανεξάρτητου» ή της ΕΔΕΚ διπλάσιασε τη δύναμη της») ή των «Νέων» («Τον δρόμο της Αλλαγής άνοιξε η Αμμόχωστος. Πέραν του 50% η αύξηση του Σ.Κ. ΕΔΕΚ»). Η χρησιμοποίησή της στατιστικής απαιτεί μια σοβαρότητα που ξεκάθαρα δεν υπάρχει στην αρθρογραφία των εφημερίδων του κόμματος. Στο επίπεδο των ποσοστών που μιλούμε η χρησιμοποίηση ποσοτικών όρων (διπλάσιοι ψήφοι, 50%) είναι παραπλανητικοί. Το μόνο που μπορεί να πει κανείς με βεβαιότητα είναι ότι υπήρξε μια μικρή τάση αύξησης της ΕΔΕΚ.

Στην πραγματικότητα η θριαμβολογία της ηγεσίας της ΕΔΕΚ είναι απόπειρα συγκάλυψης της απογοήτευσής της από τα αποτελέσματα. Μια απελλιπτικά ερασιτεχνική «δημοσκοπήση» που αποπειράθηκε η Εβελίτικη γραφειοκρατία πριν τις εκλογές τους άφησε να πιστευούν ότι η ΕΔΕΚ θα ξεπερνούσε το 10%. Η απογοήτευση της βάσης της ΕΔΕΚ από το

ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΟ ΣΥΝΤΡΟΦΟ ΔΑΣΚΑΛΟ στις μεσαίες σελίδες

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΧΑΡΤΟΥ: Η ΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΣΥΝΤΕΧΝΙΩΝ ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΕΙ ΤΟΥΣ ΕΡΓΑΤΕΣ

Στις 25 Απρίλη 1977 υπογράφηκε στο Υπουργείο Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων ο «Κώδικας Βιομηχανικών Σχέσεων» μεταξύ της Ομοσπονδίας Εργοδοτών και των συντεχνιών ΠΕΟ και ΣΕΚ.

Ο Κώδικας στο μέρος ΙΑ κάτω από την επικεφαλίδα «Το δικαίωμα της Οργανώσεως» γράφει κατά λέξη.

«Αμφότεροι αι πλευράι (δηλ. εργοδότες από την μια και ΠΕΟ-ΣΕΚ από την άλλη) αναγνωρίζουν το δικαίωμα των εργαζομένων και των εργοδοτούμενων όπως οργανώνονται ελεύθερος εις οργανώσεις τις προτιμήσεως των άνευ οιοδήποτε παρεμβατισμού ή θυματοποίησης εξ οιασδήποτε πλευράς».

Στις 27 Ιούλη '82 στο Ανατολικό Πάφου οι συντεχνίες ΠΕΟ και ΣΕΚ καταπατούν την πρόνοια αυτή του Κώδικα στη βιομηχανία χάρτου. Οι δύο συντεχνίες:

1. Αρνήθηκαν να παρακαθήσουν σε σύσκεψη με τον διευθυντή της βιομηχανίας χάρτου εκπρόσωποι της ΔΕΟΚ.
2. Δεν δέχθηκαν να εκπροσωπούνται στη απεργιακή επιτροπή μέλη της ΔΕΟΚ.
3. Αξίωσαν να μην παρευρεθούν στη Γενική συνέλευση των εργαζομένων στις 26 Ιούλη 1982 οι εκπρόσωποι της ΔΕΟΚ, και όταν οι εργάτες απέρριψαν την αξίωση τους αποχώρησαν από την Γενική συνέλευση.
4. Διαφωνώντας με την απόφαση της Γενικής Συνέλευσης για απεργία οι εκπρόσωποι της ΠΕΟ και ΣΕΚ κάλεσαν χωριστά συνέλευση μόνο για τα μέλη τους στο οίκημα της ΣΕΚ Πάφου και αποφάσισαν τον τερματισμό της απεργίας που όμως είχε αποφασιστεί όχι μόνο από τα μέλη της ΠΕΟ και της ΣΕΚ αλλά από όλους τους εργάτες και όχι σε χωριστές αλλά σε κοινή γενική συνέλευση.

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Η βιομηχανία χάρτου στη Πάφο είναι μια από τις προβληματικές εταιρείες του Συνεργατισμού. Λόγω της προβληματικότητας της έχει να υπογραφεί συλλογική σύμβαση μεταξύ εργοδοσίας και εργαζομένων από την λήξη της παλιάς σύμβασης το 1980. Από τότε οι εργοτοπάλληλοι στη βιομηχανία δεν πήραν καμία αύξηση.

Αυτό ήταν και το πρώτο αίτημα των εργαζομένων. Το άλλο πρόβλημα που απασχολούσε τους εργάτες ήταν κατά πόσο η βιομηχανία χάρτου θεωρείται βιώσιμη ή όχι.

Τα μηχανήματα στο εργοστάσιο δουλεύουν 24 ώρες το 24ωρο γιατί δεν συμφέρει να σταματούν. Οι εργάτες είναι χωρισμένοι σε 3 βάρδιες γι' αυτό. Ορισμένες περιπτώσεις το εργοστάσιο δουλεύει full-όταν υπάρχουν οι πρώτες ύλες δηλ. χαρτί.

Επειδή δεν βρίσκουν αρκετές ποσότητες χαρτί στη Κύπρο αγοράζονται παλιόχαρτα από το εξωτερικό. Ομως λόγω κακού προγραμματισμού (:) δεν έχουν πάντα παλιόχαρτα και το εργοστάσιο σταματά την λειτουργία του.

Το κατά πόσο η βιομηχανία είναι βιώσιμη ή όχι βρίσκεται στη έκθεση του Συνεργατισμού η οποία είναι απόρρητη και που κανένας δεν ξέρει πότε θα ανοίξει. Ο φάκελλος του Συνεργατισμού για τις βιομηχανίες του.

Μπροστά στη γραφειοκρατία και στη κωλυσιεργία της Κυβέρνησης και της εργοδοσίας να δουν τα προβλήματα των εργαζομένων γίνεται μια αυθόρμητη απεργία στις 20 Ιούλη '82. Σε αυτή εκλέχτηκε απεργιακή επιτροπή.

Οι συντεχνίες ΠΕΟ και ΣΕΚ είχαν συνάντηση με την εργοδοσία στις 4 Αυγούστου 82 για συζήτηση των προβλημάτων. Ετσι τάχθηκαν ενάντια στη αυθόρμητη απεργία χαρακτηρίζοντας την περίπου σαν ανεύθυνη.

Σε συνάντηση της απεργιακής επιτροπής πριν την Γεν. Συνέλευση που ορίστηκε για τις 26 Ιούλη μπήκε θέμα εκπροσώπησης της ΔΕΟΚ στην επιτροπή. Από έντονες διαφωνίες των ΠΕΟ και ΣΕΚ που αρνούσαν την εκπροσώπηση της ΔΕΟΚ αποχώρησαν 3 μέλη της απεργιακής επιτροπής.

Στις 26 Ιούλη γίνεται η Γενική Συνέλευση. Ο εκπρόσωπος της ΣΕΚ, κύριος ομιλητής, ζήτησε να φύγουν οι εκπρόσωποι της ΔΕΟΚ κατηγορώντας τους για διασπαστες κ.α. Ο εκπρόσωπος της ΔΕΟΚ εξήγησε ότι εκπροσωπεί 25 μέλη στο σύνολο 75-80 εργαζομένων. Ζήτησε από τους ίδιους τους εργάτες αν δέχονται την ΔΕΟΚ και η απάντηση ήταν ομόφωνη από όλη την Γενική Συνέλευση.

Αγανακτισμένοι από την απάντηση των εργαζομένων οι δύο συντεχνίες κάλεσαν τα μέλη τους να τους ακολουθήσουν και έφυγαν!! Η πλειοψηφία όμως γύρω στα 60-65 άτομα έμειναν για να συνεχίσουν την συνέλευση.

Μετά από συζήτηση η άποψη της ΔΕΟΚ ήταν να προκηρυχτεί η απεργία μετά τις 4 Αυγούστου δηλ. μετά την συνάντηση με την εργοδοσία, αν η συνάντηση αποτύγχανε. Οι εργάτες αγανακτισμένοι έλεγαν πως τους κοροΐδαν για χρόνια όσον αφορά τα προβλήματα τους και ψήφισαν ομόφωνα υπέρ του ξεκινήματος της απεργίας αμέσως. Εκλέγηκε εφταμελής απεργιακή επιτροπή που την αποτελούσαν 2 μέλη της ΣΕΚ, 2

μέλη της ΔΕΟΚ, 2 μέλη της ΠΕΟ και ένας κοινός αποδεκτός.

Στις 27 Ιούλη οι έμμισθοι της ΠΕΟ και της ΣΕΚ κάλεσαν σε συνέλευση μόνο τους εργάτες μέλη τους. Υπήρχε έντονη αντίδραση και φωνές από όλους τους εργάτες για αυτή την ενέργεια των δύο συντεχνιών. Χαρακτηριστικά τα λόγια ενός εργάτη «Συνάδελφοι είμαι συνδικαλιστής για 15 χρόνια. Αυτό που κάνετε είναι λάθος!»

Μπόρεσαν να πάρουν μαζί τους τελικά γύρω στα 40 άτομα στο οίκημα της ΣΕΚ Πάφου, και εκεί μετά από φωνές που ακούονταν ακόμα και έξω στο δρόμο, με εκβιασμούς στους εργάτες όπως και αν ακόμα αναγνωριστεί η ΔΕΟΚ δεν είναι διαθετημένοι να παρακαθήσουν σε διαπραγματεύσεις μαζί τους κατάφεραν να πείσουν τους εργάτες, που μπροστά στο κίνδυνο της διάσπασης, τον τερματισμό της απεργίας.

Μετά από την συνάντηση που είχαν με την εργοδοσία η ΠΕΟ και η ΣΕΚ ανακοίνωσαν προσωρινες αυξήσεις μέχρι τον Σεπτέμβριο, οπότε θα αποφασιστεί (αν...) περι βιωσιμότητας της βιομηχανίας ή όχι.

Αυτά ήταν τα γεγονότα που εξελίχθηκαν στο Ανατολικό της Πάφου. Και μπαίνουν μπροστά μας τα ερωτήματα. Γιατί οι δύο συντεχνίες ΠΕΟ και ΣΕΚ αλλά προπάντων η ΠΕΟ κτυπούν τόσο εκβιαστικά και επιζητούν το θάψιμο της ΔΕΟΚ; Γιατί να καταπατούν τον Κώδικα που οι ίδιοι υπόγραψαν και που δίνει το δικαίωμα σε κάθε εργάτη να οργανωθεί στη συντεχνία της αρσκειάς του;

ΓΙΑ ΕΝΑ ΕΝΙΑΙΟ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ

Η στάση της ΠΕΟ και της ΣΕΚ σε αυτό το σοβαρό θέμα της βιομηχανίας χάρτου ήταν καθαρά αντιδημοκρατική και διασπαστική. Εδείξαν στους εργάτες, φέρνοντας τους έτσι σε απόγνωση και απογοήτευση, ότι δεν σέβονται τις αποφάσεις της γενικής συνέλευσης των εργαζομένων και κατεβαίνουν στο σημείο των απεργοσπαστών.

Για ψίχουλα αύξηση που πήραν οι εργάτες (έχει από το 80 να υπογραφεί σύμβαση) ανέστειλαν για μια ακόμα φορά ένα φλέγον θέμα που απασχολεί σοβαρά τους εργάτες της βιομηχανίας όσον αφορά την επιβίωση τους.

Οι εργάτες ήθελαν να δείξουν με την αυθόρμητη απεργία τους ότι η κωλυσιεργία και η γραφειοκρατία της Κυβέρνησης πρέπει, ήταν καιρός, να σταματήσουν. Ηθελαν να μάθουν, να ξέρουν αν θα συνεχίσουν να εργάζονται, αν θα υπογράψουν σύμβαση, ή αν θα έρθει ένα πρωί που η Κυβέρνηση θα αποφασίσει να βγάλει το φάκελλο Συνεργατισμού στην επιφάνεια και όλοι θα ψάχνουν για δουλειά. Ηταν η μοναδική λύση για να πιέσουν την κατάσταση να πάρει το δρόμο που πρέπει. Ηταν η μοναδική λύση για να δείξουν ότι πια η υπομονή είχε φτάσει στα όριά της και οι εργάτες απαιτούσαν

τα δικαιώματά τους. Αυτά τα δικαιώματα τα έβαζαν πάνω στο ισχυρό όπλο τους την απεργία την ενότητα και την συλλογική δράση γι' αυτό το φλέγον πρόβλημα της βιομηχανίας και του Συνεργατισμού γενικά.

Οι δύο συντεχνίες για δύο χρόνια να απαιτήσουν και να διεκδικήσουν για τους εργάτες να υπογραφεί νέα σύμβαση και να παίρνουν τις αυξήσεις και τα ωφελήματά τους χωρίς να περιμένουν να αποφασιστεί αν είναι βιώσιμη ή όχι τραινάρουν ακόμα την κατάσταση περιμένοντας την Κυβέρνηση πότε θα αποφασίσει να ανοίξει το φάκελλο του Συνεργατισμού.

Γενικό αίτημα και στόχος πρέπει να είναι το σπρώξιμο των συντεχνιών με όλα τα μέσα για να διαλύσουν την κωλυσιεργία και την γραφειοκρατία όσο πιο γρήγορα γίνεται για λύση των φλεγόντων προβλημάτων όχι μόνο της βιομηχανίας χάρτου αλλά γενικά όλων των βιομηχανιών του Συνεργατισμού.

Εγινε φανερό ότι η αστική κυβέρνηση δεν είναι διαθετημένη να προχωρήσει στη λύση και στη εξιχνίαση του Συνεργατισμού.

Μόνο τότε θα τελειώσει αυτό το τεράστιο πρόβλημα όταν την ευθύνη για την εξιχνίαση την πάρουν στα χέρια τους αυτοί στους οποίους πραγματικά ανήκει ο Συνεργατισμός: ΤΑ ΜΕΛΗ ΤΟΥ.

Όσον αφορά την οργάνωση των εργαζομένων.

Οι εργάτες είναι ελεύθεροι να οργανωθούν στη συνδικαλιστική οργάνωση που οι ίδιοι νομίζουν ότι θα τους εξυπηρετήσει πιο καλά στα προβλήματα που αντιμετωπίζουν.

Η ΔΕΟΚ σήμερα είναι μια πραγματικότητα. Έχει μέλη στη βιομηχανία χάρτου, (όσον αφορά τη συγκεκριμένη περίπτωση) και είναι αναφαίρετο δικαίωμα της συντεχνίας και των μελών της να τους εκπροσωπεί.

Αλέξης Ιωάννου

Η θέση της Σ.Ε. όσον αφορά τη δημιουργία της ΔΕΟΚ ήταν μιας εξ' αρχής εναντίον γιατί πιστεύαμε πως ήταν μια κίνηση η οποία έκανε την ήδη υπάρχουσα διάσπαση μέσα στο εργατικό κίνημα ακόμα πιο έντονη. Από τη στιγμή όμως που η ΔΕΟΚ έχει δημιουργηθεί και υπάρχει, η Ε.Ε. θα παλαίψει για το δικαίωμα του κάθε εργάτη που θέλει να ενταχθεί σ' αυτή.

Το δικαίωμα του ελεύθερου συνδικαλισμού είναι αναφαίρετο και στοιχειώδες δικαίωμα κάθε εργάτη, και δεν μπορεί η ΠΕΟ και η ΣΕΚ να το παραγνωρίζουν μ' αυτό τον τρόπο. Με ενέργειες όπως αυτές στη Βιομηχανία Χάρτου αποδεικνύουν πόσο κούφια είναι τα λόγια τους όταν μιλούν υπέρ της ενότητας του κινήματος. Οι ενέργειες τους είναι καθαρά διασπαστικές και μάλιστα του χειρότερου είδους.

Γι' αυτό το λόγο μπαίνει μπροστά ο πρωταρχικός σημασίας στόχος, όπως όλες οι συνδικαλιστικές οργανώσεις κατεβάσουν ξανά κάτω και συζητήσουν για να εφαρμόσουν όσο το δυνατό πιο γρήγορα την παλιά τους απόφαση για ένα ενιαίο Συνδικαλιστικό μέτωπο.

Μόνο έτσι το εργατικό κίνημα θα μείνει ενωμένο και δυνατό για να αντιμετωπίσει αποτελεσματικά τις επιθέσεις των εργοδοτών και της κυβέρνησης ενάντια στα δικαιώματά τους. Μόνο έτσι θα αντιμετωπίσουν αποτελεσματικά την κρίση του καπιταλιστικού συστήματος και όχι με το να κατηγορούν η μια συντεχνία την άλλη σαν διασπαστική.

Μόνο με την δύναμη που θα δώσουν οι ενωμένοι εργάτες, και είναι χρέος όλων, των εργαζομένων μελών συντεχνιών να σπρώξουν γι' αυτό το σκοπό μέσα απ' ένα δημοκρατικό και ενιαίο μέτωπο θα μπορέσουν να λύσουν τα προβλήματα που αντιμετωπίζει η εργατική τάξη του τόπου μας.

**ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ
ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ
ΤΗΝ
ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ
ΕΚΦΡΑΣΗ**

ΕΚΔΡΑΞΗ

ΣΕ ΠΡΟΒΛΗΜΑ Η ΗΓΕΣΙΑ ΤΟΥ ΑΚΕΛ

Η προπαγάνδα της ηγεσίας του ΑΚΕΛ για τη σύμπτυξη «μαύρου μετώπου» ανάμεσα στην ΕΔΕΚ και τον ΔΗΣΥ άρχισε να μετατρέπεται σε μπουρμερανγκ για την Ακελική γραφειοκρατία. Παρ' όλο που αρχικά αυτό είχε «πίσσει» μέσα στα μέλη του ΑΚΕΛ - πράγμα για το οποίο ευθύνεται κατά κύριο λόγο η ηγεσία της ΕΔΕΚ, η οποία δισταζε να ανοιχτεί σε μια ξεκάθαρη επίθεση ενάντια στον Συναγερμο από φόβο μήπως χάσει Συναγερμικούς ψήφους - οι τελευταίες δηλώσεις ηγετών της ΕΔΕΚ μέσα από τις οποίες έχουν ξεκαθαρήσει πώς δεν υπάρχει περίπτωση συνεργασίας με τον Κληρίδη, και πώς στην περίπτωση που στον Β γύρο των εκλογών υποψήφιοι είναι ο Κληρίδης με τον Κυπριανού, η ΕΔΕΚ θα ψηφίσει Κυπριανού, αφήνουν εκτεθειμένη την ηγεσία του ΑΚΕΛ.

Με την ιστορία του «μαύρου μετώπου» η ηγεσία του ΑΚΕΛ ψάρευε σε θολά νερά. Γι' αυτό και υπήρχαν έντονες αντιδράσεις από μέρους ηγετικών στελεχών του ΑΚΕΛ όταν το άρθρο για το «Μαύρο Μέτωπο» εμφανίστηκε στις στήλες της Χαρταγής. Ήταν κοντά στη λογική πώς η ΕΔΕΚ δεν μπορούσε να συνεργαστεί με τον Κληρίδη έστω κι αν η κομματική γραφειοκρατία (ή έστω μέρος της όπως για παράδειγμα ο Κ. Γεωργιάδης, επαρχιακός γραμματέας της Λάρνακας) ήταν διατεθειμένη για μια κάποιου είδους συνεργασία.

Όσο καιροσκοπικός κι αν είναι ο τρόπος με τον οποίο οι διάφοροι Θεοδώρου, Φρυδάς, Γεωργιάδης κλπ που βρίσκονται στην ηγεσία του κόμματος αντιλαμβάνονται τις εκλογές, μπορούν να καταλάβουν πώς μια τέτοια πολιτική θα έθαβε το κόμμα μια για πάντα.

Αυτή η περιπέτεια στην οποία ενεπλάκη η ηγεσία του ΑΚΕΛ, αυτός ο στοιχηματισμός από μέρους της, δεν είναι βέβαια τυχαίος. Είναι μια ακόμα σπασμωδική ενέργεια των Ακελικών ηγετών να περιχαράκωσουν γύρω τους τα μέλη τους. Γιατί όσο κι αν το αρνούνται, ξερουν πολύ καλά πώς το σημερινό ΑΚΕΛ δεν είναι το ίδιο με πριν 10 χρόνια. Τα πρώτα σημάδια ραγισμάτων στον σιδερένιο μηχανισμό του κόμματος άρχισαν να γίνονται εμφανή. Η επόμενη περίοδος θα είναι ακόμα πιο έντονα.

ΝΕΟ ΚΟΜΜΑ ΣΤΑ ΚΑΤΕΧΟΜΕΝΑ

Λίγες λεπτομέρειες έχουν βγει μέσα από τον τύπο σχετικά με τη διάσταση στο κόμμα του Ντουρτουράν και τη δημιουργία νέου «Εργατικού» κόμματος. Εκ πρώτης όψεως φαίνεται πώς η διάσπαση γίνεται από τα δεξιά παρ' όλη την εργατική φρασεολογία των ηγετών του.

Η νέα αυτή εξέλιξη είναι ακόμα ένα δείγμα της οξείας κοινωνικής κρίσης που επικρατεί στα κατεχόμενα. Οι δεξιοί δεν εγκαταλείπουν ποτέ ένα κόμμα - ειδικά όταν αυτοί είναι από τα ιδρυτικά του στελέχη - για να δημιουργήσουν ένα άλλο, παρα μόνο όταν καταλάβουν πώς είναι αδύνατο να ελέγχουν την κομματική βάση η οποία έχει αριστερούς προσανατολισμούς.

Σημαντικό είναι επίσης το ότι ονομάζουν το νέο κόμμα «Εργατικό». Αποτελεί κι αυτό μια υποχώρηση απέναντι στις ριζοσπαστικές τάσεις που επικρατούν μέσα στο τ/κ τομέα.

Όλα τα μηνύματα που έρχονται από το Βορρα, μαζί και το παραπάνω, περνούν απαρατήρητα από τις ηγεσίες των αριστερών κομμάτων του τόπου μας. Το ΑΚΕΛ εμμένει στη διαδικασία των αστικών συνομιλιών, έστω κι αν η χρεωκοπία τους έχει αποδειχτεί πέρα από κάθε αμφιβολία από την ιστορία. Η δε ΕΔΕΚ εξακολουθεί να καθοδηγείται από την αντίληψη πως το κοινό μέτωπο είναι ανεφικτό γιατί οι τ/κ βρίσκονται ακόμη πίσω.

Κι όμως οι συνθήκες για το κοινό μέτωπο, θέση αποδεκτή και στην ηγεσία της ΕΔΕΚ και σ' αυτήν του ΑΚΕΛ, είναι καλύτερες κι από ώριμες. Αυτό που λείπει δεν είναι τίποτ' άλλο παρα ο σωστός ταξικός-διεθνιστικός προσανατολισμός προς τις τ/κ μάζες από τις ηγεσίες των αριστερών μας κομμάτων.

ΟΙ ΣΥΝΟΜΟΤΕΣ ΤΟΥ «ΞΕΚΙΝΗΜΑΤΟΣ»

Στα μέσα του μήνα ή ένα μικρο πρωτοσέλιδο άρθρο η Σημερινή ενημέρωνε - αναφερόμενη σε άρθρο αθηναϊκής εφημερίδας - για την ύπαρξη μυστικής (!) οργάνωσης μέσα στο ΠΑΣΟΚ που στοχεύει στην «ιδεολογική διάβρωση των μελών του κόμματος και κατευθύνει την κριτική εναντίον της κυβερνητικής πολιτικής και της κομματικής ταχικής».

Μιλώντας για αυτή τη μυστική, συνομηλική οργάνωση η Σημερινή αναφερόταν στην εφημερίδα «Ξεκίνημα» την οποία εκδίδουν αποβλημένα στελέχη του ΠΑΣΟΚ, και η οποία έχει Μαρξιστικούς προσανατολισμούς.

Η ιστορία είναι γνωστή. Κατά περίεργη σύμπτωση συμβαίνει όχι μόνο στην Ελλάδα. Συνέβηκε και στην Κύπρο και ό' άλλα σοσιαλιστικά κόμματα στην Ευρώπη. Κι ο λόγος είναι απλός - δεν χρειάζεται να αναζητούν οι διάφοροι δεξιοί μυστικές κακόβουλες συνομιλίες. Η οικονομική κρίση που μαστίζει την Ευρώπη και το παγκόσμιο είναι φυσικό να έχει αντανάκλασεις και στα κόμματα. Η αύξηση του προβληματισμού μέσα στα στελέχη των μαζικών αριστερών κομμάτων έχει σαν αναπόφευχτη συνέπεια την ανάπτυξη των Μαρξιστικών ιδεών. Είτε το θέλουν είτε όχι οι διάφοροι δεξιοί και γραφειοκράτες, οι Μαρξιστικές ιδέες με τον ένα ή τον άλλο τρόπο θα δυναμώνουν. Κι επειδή οι ιδέες δεν αποβάλλονται, όσους Μαρξιστές κι αν αποβάλλουν οι σοσιαλιστές ηγέτες, αυτοί ... δεν θά στερευούν.

ΔΥΤΙΚΗ ΒΗΡΥΤΟΣ

Συνέχεια από τη 1η σελ.

βρίσκονται στο Λίβανο. Αν τελικά καταφέρουν οι Ισραηλίτες να διώξουν τους Σύριους από τον Λίβανον η χώρα θα μετατραπεί εξ ολοκλήρου σε προτεκτοράτο του Ισραήλ με την πολύ πιθανή επίσημη παρουσία Ισραηλιτικών στρατευμάτων τα οποία μαζί με τους φαλαγγίτες θα επιφέρουν καταστροφικά κτυπήματα ενάντια στους αριστερούς Λιβανέζους και με μια καθαρά φιλοισραηλιτική κυβέρνηση των φαλαγγιτών. Αν πάλι δεν γίνει δυνατό το διώξιμο των Συριακών στρατευμάτων πολύ πιθανό να δούμε το Λίβανο μοιρασμένο, ανάμεσα σε μια μουσουλμανική κοινότητα που θα ελέγχουν οι Σύριοι και μια χριστιανική κοινότητα υπο την προστασία του Ισραήλ.

Και στις δύο περιπτώσεις το αριστερο κίνημα θα έχει δεχτεί καταστροφικά πλήγματα.

Αυτό που ζητά το Ισραήλ σήμερα είναι την αποχώρηση όλων των ξένων στρατευμάτων από το Λίβανο και αφού γίνει αυτό διαπραγματεύσεις σχετικά με την αποχώρηση των Ισραηλιτικών στρατευμάτων. Αυτό είναι αρκετό για να δώσει μια καθαρή εικόνα των επιδιώξεων του Ισραήλ.

ΠΑΤΡΙΔΑ

Και οι Παλαιστίνιοι; Πόσο πιο κοντά στην πατρίδα τους βρίσκονται σήμερα παρα πριν 34 χρόνια όταν ανακηρύχτηκε το κράτος του Ισραήλ;

Αυτή τη στιγμή διασκορπούνται σε μια σειρά από Μεσανατολικές χώρες πράγμα που περιορίζει τις δυνατότητες τους στο ελάχιστο. Ο νοητός όρος της αποδοχής τους από τις διάφορες χώρες είναι πως δεν θα τους δημιουργούν φασαρίες - αυτο φαίνεται κι από το γεγονός πως στις αρχές καμμία Αραβική χώρα δεν ήταν διατεθειμένη να τους δεχτεί. Ακόμα όμως κι αν προκαλέσουν «προβλήματα» στα διάφορα καθεστώτα θα είναι εύκολο να τους βάζουν υπο έλεγχο λόγω της διασποράς τους και της μικρής τους δύναμης στην κάθε χώρα.

Σήμερα μετά από 3 δεκαετίες αγώνα, οι Παλαιστίνιοι βρίσκονται πιο μακριά από την πατρίδα τους παρα ποτέ, και οι δυνατότητες για συνέχιση του αγώνα τους είναι αφάνταστα πιο περιορισμένες παρα ποτέ.

Γιατί; Ήταν πραγματικά αδύναμη η επιστροφή μιας εξαρχής, λόγω της υπεροπλίας του αντιπάλου και επομένως ο ίδιος ο αγώνας ήταν από την αρχή ουτοπικός; Η μήπως έγιναν λάθη στην πορεία του αγώνα τα οποία ευθύνονται για την αποτυχία των στόχων; Αυτά τα ερωτήματα απασχολούν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο κάθε κύπριο αριστερο, αλλά πολύ περισσότερο είναι φυσικό να απασχολούν κάθε Παλαιστίνιο.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΥΠΕΡΟΧΗ

Όταν το 48 δημιουργήσαν δια της βίας και με την υποστήριξη των ιμπεριαλιστών το κράτος του Ισραήλ, οι Μαρξιστές δεν θα μπορούσαν παρα να τοποθετηθούν με σαφήνεια ενάντια σ' αυτή την αρπαγή.

Η ιστορία όμως καθιέρωσε το Ισραήλ σαν κράτος. Το να αρνείται κάποιος αναγνώριση

της υπάρξης του και να μιλά υπερ της καταστροφής του 20 ή 30 χρόνια μετά, δεν μπορούσε να σημαίνει τίποτε άλλο παρα πλήρη αδυναμία να αντιληφθεί την πραγματικότητα.

Όταν δημιουργήθηκε η Αλ. Φαταχ στις αρχές της δεκαετίας του 60 το σύνθημα της ήταν «ενότητα επιστροφή, εκδίκηση». Στόχος της ίδρυσης της η καταστροφή του κράτους του Ισραήλ.

Πόσος ρεαλισμός υπήρχε σ' αυτό τον στόχο; Το Ισραήλ καθιέρωσε τον εαυτό του σαν κράτος έχοντας νικήσει τα Αραβικά στρατεύματα που στάληκαν να καταπλήξουν τους εβραίους της Παλαιστίνης το 48. Και επιβεβαίωσε την στρατιωτική του υπεροχή στον πόλεμο του '56. Κι αν έμεναν οποιεσδήποτε αμφιβολίες αυτές θα πρέπει να ξεκαθαρίσουν με τον πόλεμο, του '67. Πόση λογική χρεαζόταν για να καταλάβει κανείς πως το Ισραήλ δεν θα μπορούσε να νικηθεί στρατιωτικά γιατί πίσω του βρίσκοταν η Αμερική η οποία ήταν αποφασισμένη να προστατέψει τον δορυφόρο της πάση θυσία; Και πως ήταν δυνατό αυτο που επανειλημμένα δεν μπόρεσαν να πετύχουν τα ενωμένα Αραβικά στρατεύματα να πετύχουν μερικές δεκάδες χιλιάδες Παλαιστίνιων κομμάντος;

Απ' αυτή την λανθασμένη εκτίμηση είναι που ξεκινάει και η τραγωδία του Παλαιστινιακού λαού τις τελευταίες τρεις δεκαετίες. Μια τραγωδία η οποία δεν συνίσταται απλώς στα στρατιωτικά πλήγματα που επέφερε κατά περιόδους το Ισραήλ αλλά η οποία κορυφώνεται με τις σφαγές των Παλαιστίνιων από τους διάφορους Αραβες ηγέτες. Το '70 ο Χουσεϊν της Ιορδανίας τους έδιωξε από το έδαφος του με τη βοήθεια μισθοφορικών στρατευμάτων από το Πακισταν. Το '76 αυτός που καταπνιξε το κίνημα στο Λίβανο ήταν οι σοσιαλιστές σύμμαχοι Σύριοι. Και το 82 όλοι οι Αραβες που μέχρι χτες έσκιζαν τα μάτια τους για το Παλαιστινιακό, παραμένουν απλοί παρατηρητές μπροστα στο ισοπέδωμα της Βυρηντου. Η Σοβιετική ενωση δε, περιορίζεται σε χλιαρά ψηφίσματα αντίθεσης.

ΣΥΜΜΑΧΟΙ

Κι όμως αυτοί ήταν οι σύμμαχοι από τους οποίους γύρευε συμπάρταση η ηγεσία του PLO. 30,000 νεκροί στην Ιορδανία δεν ήταν αρκετοί για να πείσουν τον Αράφατ πως ο Χουσεϊν είναι εχθρος του κινήματος έτσι βλέπουμε τον Χουσεϊν και τον Αράφατ σε εγκάρδια συνομιλία μετά από επίσκεψη του τελευταίου στην Ιορδανία. Εξομαλύνονται σταδιακά και οι σχέσεις με την Χούντα του Πακισταν-αυτοί οι οποίοι στέλνουν καθημερινά αγωνιστές στο θάνατο τα βασανιστήρια και την εξορία και οι οποίοι βοήθησαν τον Χουσεϊν στο διώξιμο των Παλαιστίνιων από την Ιορδανία. Ανάμεσα στους σημαντικούς χρηματοδότες του PLO είναι και η Σαουδική Αραβία το πιο αντιδραστικό κράτος της περιοχής στο έδαφος του οποίου επιβιώνουν σε αθλιές συνθήκες όχι απλώς Αραβες αλλά και Παλαιστίνιοι εργάτες των πετρελαιοπηγών.

Τι σχέση έχουν οι

Παλαιστινιακές μάζες οι πιο τάλαιπωρημένες μάζες της περιοχής με τους διάφορους σειχηδες, εμιρηδες, βασιλιάδες και δικτατορες της περιοχής που να δικαιολογουν τες φιλικές σχέσεις που έχει η ηγεσία του PLO μαζί τους;

Συμμαχοί των Παλαιστίνιων δεν θα μπορούσαν να ήταν άλλοι παρα μόνο οι Αραβικές μάζες οι οποίες καταπιέζονται αβασταχτα από τους διάφορους ηγέτες τους. ΜΑΖΙ με τις Αραβικές μάζες, ΕΝΑΝΤΙΑ στους βασιλιάδες και τους δικτατορες. Μονο πανω σ' αυτή τη βάση είχε τη δυνατότητα το Παλαιστινιακό κίνημα να διατηρηθεί και να δυναμωθεί. Το ταξικό καλεσμα για ανατροπή των διαφόρων αντιδραστικών Αραβικών κυβερνήσεων και την δημιουργία μιας σοσιαλιστικής ομοσπονδίας ανάμεσα στους λαούς της περιοχής ΠΑΝΤΑ ΠΕΡΙΕΙΧΕ και ακόμα περιέχει μια ασυγκρατητή δυναμική.

Η ίδια ταξική πολιτική εφαρμοσμένη και στην περίπτωση των εβραίων εργατών είχε τη δυνατότητα να διαφοροποιηθεί διαμετρικά τα πράγματα όπως έχουν εξελιχτεί σήμερα. Η μονη ελπίδα για τους Παλαιστίνιους να επιστρέψουν πίσω στην πατρίδα τους βρίσκονται (και βρίσκεται στη βάση μιας ταξικής αντιμετώπισης των εβραίων εργατών.

Η ιστορία έχει επαληθεύσει αυτή την θέση με τον πιο τραγικό τρόπο. Γιατί τι άλλο μενει στους Παλαιστίνιους σήμερα να κάνουν; Έχουν δοκιμάσει τον εθνικισμό, την τρομοκρατία τη διπλωματία, τους φίλους και συμμαχούς τους και το αποτέλεσμα ήταν ο Λίβανος του 82. Πεντε πολεμοί με το Ισραήλ από τους οποίους δεν κερδισαν κανένα.

Μετά από την τελευταία ήττα οι παλαιστίνιοι αναγκαστικά θα στραφούν προς την ταξική αντιμετώπιση του Μεσανατολικού προβλήματος. Γιατί ΟΛΟΙ οι υπολοίποι τροποί έχουν δοκιμάσει και αποτύχει. Αυτο βέβαια δεν σημαίνει ότι απολείεται να έχουμε ένα νέο ξεσπασμα τρομοκρατικών επιθέσεων στην επομενη περιοδο. Απεναντίας είναι πολυ πιθανο. Δεν θα μπορεσει να κρατησει για πολυ ομως (ανκαι αυτο δεν κανει τις επιπτώσεις της να είναι λιγωτερο αρνητικες) γιατί η τρομοκρατία δεν θα μπορεί να εμπνεει τις Παλαιστινιακές μάζες στην επομενη περιοδο. Τυχον μελλοντικοι τρομοκρατες θα είναι απομονωμενοι απο το κίνημα.

Οι αντικειμενικές συνθήκες σήμερα είναι υπερωριμες για την ανάπτυξη των Μαρξιστικών ιδεών - για μια ταξική αντιμετώπιση του Μεσανατολικού προβλήματος. Ο καπιταλισμός δεν μπορεί να λύσει το πρόβλημα - μονο νεοος πολεμοις μπορεί να δημιουργήσει. Χρεος καθε επαναστατη Παλαιστινιου η οχι, είναι να βοηθησει αυτη την πορεία. Για μια σοσιαλιστική Παλαιστίνη, κοινή για Αραβες κι εβραίους μερος μιας σοσιαλιστικής ομοσπονδίας των κρατών της περιοχής.

ΟΜΗΡΟΣ ΠΑΝΤΗΣ

ΒΑΡΙΑ Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥ ΔΩΡΟΥ

Αφιέρωμα Στο Νεκρο Σύντροφο

Καθε χρονο τετοιες μερες η οργανωση μας τιμα τον αγωνιστη της ελευθεριας και του σοσιαλισμου Δωρο Λοιζου. Φετος οπως και κάθε χρονο τον τιμουμε μεσα απο τις στήλες μας και δηλώνουμε οτι θα συνεχισουμε να παλευουμε μαζί με την τιμα βαση της ΕΔΕΚ και το εργατικο κίνημα για την ελευθερια και τον σοσιαλισμο. Οτι θα παλευουμε μεσα στο κομμα για αυτο που πιστευε πιο πολυ τη δημοκρατια την ελευθερια της σκέψης και της εκφρασης.

Απο τα φοιτητικα του χρονια ο Δωρος δειχνει την πιστη του στην Ελευθερια. Στην Ροδο οπου σπουδασε Ξενοδοχειακα οργανωνει συγκεντρώσεις εναντια στην Χουντα των Αθηνων. Γιαυτη την δραση του εκδιωκεται και φευγει για την Αμερικη οπου τελειωνει Ελληνικη Φιλολογια.

Επιστρεφει στην Κυπρο το 1972 και εντασσεται στο Σ.Κ. ΕΔΕΚ και στην Σ.Ν. ΕΔΕΝ οπου μεσα απο τες γραμμες τους αγωνιζεται εναντια στην Χουντα και στους πρακτορες τους στην Κύπρο την ΕΟΚΑ Β. Ηταν μεσα σε αυτα τα πλαισια οταν αρχισε να διαβάει τους Μαρξ Εγκελς, Λένιν και αλλους δασκάλους του Μαρξισμού.

Εφτασε ετσι στην κανανόηση πως ο σοσιαλισμος καταχτιεται με τον αγων των καταπιεσμένων μαζων και δεν ειναι δημιουργημα φωτισμενων ηγετικων Ελιτ.

Παράλληλα με την προσπαθεια του να κατανοησει βαθυτερα το Μαρξισμό, ο Δωρος ηταν και ο ανθρωπος της πρακτικης δράσης. Το 1973 εκλεγεται κεντρικος οργανωτικος της Σ.Ν.ΕΔΕΚ και προχωρα μαζί με αλλους συντροφους του στην εκδοση της «Σοσιαλιστικης Εκφρασης»

Ακομα βοηθουσε σε ολες τες δουλειες της Σ.Εκφρασης απο το γραψιμο, την τυπωση, μεχρι και την πούληση της.

Ακομα αυτος βαζει τες βασεις για δημιουργια πυρηνων απο μαθητες μεσα στην Αγγλικη σχολη που αργότερα μετα την δολοφόνηση του προχωρησαν στην ιδρυση της «Δημοκρατικης Νεολαιας Δωρου Λοιζου»

Τελος στο πραξικόπημα ο Δωρος Λοιζου. μαζί με αλλους συντρόφους οργανωσαν την αντίσταση στην Αρχιεπισκοπη

και μετα την ηρωικη αντισταση-στο Καιμακλι.

Στες 15 Αυγουστου, ο Δωρος βρίσκεται μαζί με τον πρόεδρο του Σ.Κ.ΕΔΕΚ στην ιστορικη εκεινη συνεδρία της πολιτικης ηγεσίας της Κύπρου, οπου ο ηγέτης του μεταπραξικοπήματος Κληρίδης ειναι έτοιμος να υπογράψει τον συμβιβασμο και να δεκτει τα τετελεσμένα. Ειναι εκει που η ΕΔΕΚ και ο λαος δηλώνουν οτι δε θα δεχτούν ποτε την υπογραφη της διχοτόμησης και του διαχωρισμου.

Στες 30 Αυγουστου στες 8.30 και ενω ο Δωρος μεταφέρει με το αυτοκίνητο του τον πρόεδρο του κόμματος και την γυναίκα του Βαρβάρα, πέφτουν οι δολοφονικοί πυροβολισμοι. Στο νοσοκομείο οπου μεταφέρεται διαπιστώνεται οτι ειναι νεκρος.

Ομως η δολοφονία του Δωρου η δολοφονία οποιουδήποτε αγωνιστη του σοσιαλισμου δεν μπορεί να σταματήσει την εξέλιξη των ιδεων. Και αυτογιατι αυτες οι ιδέες βγαινουν απο το στόμα κάθε καταπιεσμένου ανθρωπου, κάθε ανθρωπου που περνα απο την ίδια εξέλιξη που περνασε και ο Δωρος.

Ο Δωρος δεν γεννήθηκε επαναστάτης. Οπως κάθε ανθρωπος ειχε τα ανεβοκατεβάσματα του. Γιαυτο και τον βλέπουμε στα πρώτα ποιήματα του να λέει:

«Παιπα η ζωη σου καπάντησε μια μεταχειρισμένη υπόθεση, οπως οι χιλιοπατημένοι δρόμοι της Νεας Υόρκης.»

Ακόμα, πολυ συχνα τον βλέπουμε να γράφει για την «αδου-

ναία» του ανθρωπου που τον κάνει να σέρνεται απο δω και απ' εκει, χωρις κανένα σκοπο.

Η δικτατορία της Ελλάδας εδωσε στο Δωρο την αφετηρία, για να γράψει για την Ελευθερία. Μιαν ελευθερία που για τον Δωρο, τότε, ειχε μια πολυ αφηρημένη έννοια, χωρις ακόμα να πιστεύει στην δυναμικη του λαου.

«Καθε μας στοχασμος μια διείσδυση στην ελευθερία. Καθε μας στοχασμος μια διείσδυση στην αλήθεια Ειμαστε μόνοι οπως αστέρια Ειμαστε περιπλανόμενες ψυχες οπως αστέρια.»

Ομως στην εξέλιξη του καταλαβαίνει οτι για να αποκτήσει κανείς την ελευθερία χρειάζονται αγώνες. Αγώνες που μπορούν να γίνουν μόνο μεσα απο την οργανωση του λαου.

«Πατερούλη, ο γιος σου, ο μεγάλος ακρίτας ξημερώνεται στο οδόφραγμα, χιλια εννιακόσια εξήντα εννεα τόσα χρόνια μπορείς να κοιμηθεις με χαμόγελο. Τα όνειρα σου αίμα μου.»

Αλλα στο δρόμο του Δωρου άρχισε να μπαίνει μια εικόνα. Μια εικόνα που δεν θα ξεφύγει ξανα απο την σκέψη του Δωρου - η επανάσταση. Η επανάσταση που θα πάρει πολλες μορφες μεσα απο τες αναζητήσεις του.

«Τιποτε, Θεε μου, τιποτε. Ερήμωση. Χάος. Τιποτε Ειμαι χαμένος οχι...οχι...οχι. Επανάσταση. Ναι, γρήγορα, για όνομα του Θεου. Γρήγορα μια σημάια. Επανάσταση.»

Αρχισε να μελετα μεγάλους επαναστατες της νεώτερης ιστοριας, και να προσπαθει να κατανοήσει τον ρολο μιας πολιτικης ηγεσίας, χωρις ομως ακόμα να

καταφέρει να ολοκληρώσει μια σωστη εννοια αυτου του θέματος.

«Το ξέρεις καλά πως δεν είσαι ο Μρέχτ ουτε ο Λένιν και ο Μωο.»

Δεν εχεις τιποτε κοινο μ αυτους. Ενα ανθρωπάκι της σειρας εσυ.

Αλλα ο αγωνας πρεπει να γίνει και κάποιος πρεπει να εξηγήσει πόσο δύσκολος ειναι και ποσο αναγκαίος.»

Μέσα στα νέα πλαισια που εμπαιναν μπροστα του ο λαος, οι καταπιεσμένοι ολου του κόσμου είχαν ενα νεο ρολο στες ιδέες του Δωρου. Ηταν αυτοι που θα έφεραν την επανάσταση, την κοινωνικη δικαίωση.

«Κι αν σε ρωτήσουν

καμια φορα ποι οι τάχατες αλλάζουν τον κόσμο οι ποιητες η τα κόμματα, μην ντραπεις να τους απαγγείλεις δυο-τρεις στίχους.»

Στην τελευταία περίοδο της ζωης του σταματα να γράφει ποιήματα. βρίσκει πολυ πιο χρήσιμο να απευθηνεται απευθειας στο λαο, στους κύκλους που βρίσκεται με το να βάζει τες ιδέες του μπροστα σαν μέσο σκέψης και προβληματισμου.

Γιαυτο και τον βλέπουμε να αρχίζει την πολιτικη του δράση στην Αγγλικη Σχολη αναλύοντας τες θέσεις του σε κάθε τάξη που διδασκει. Ειναι τότε που έρχεται σε σύγκρουση με την διεύθυνση της Αγγλικης σχολης. Αυτο το

Ο ΔΩΡΟΣ ΖΕΙ ΚΑΙ ΜΑΣ ΚΑΘΟΔΗΓΕΙ

ΣΥΛΛΑΛΗΤΗΡΙΑ ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ

Επιτυχία στην πούληση της Σοσ. Εκφρασης

Χιλιαδες μέλη και οπαδοι του Σ.Κ.ΕΔΕΚ και του ΑΚΕΛ κατάκλεισαν την πλατεια Ελευθερίας συμμετέχοντας στα συλλαλητήρια που οργανώθηκαν με την ευκαιρία της ογδοης επετείου του φασιστικου πραξικοπήματος και της Τουρκικης εισβολης στην Κύπρο.

Για χρόνια τώρα ο λαος αναμένει απο την πολιτικη ηγεσία του τοπου να δώσει τελικα μια λύση στο πρόβλημα της κατοχης.

Κάτω απο τις έντονες πολιτικες περιόδους που ζει ο τόπος μας σήμερα οι μέλη της ΕΔΕΚ στες 15.7.1982 με ενθουσιασμο και μαχητικότητα εδειξαν για μια ακόμα φορα πως οποιαδήποτε δεξια κυβερνηση ειναι εντελως ανικανη να δώσει λύση στο κυπριακο και ζήτησε μαχητικα το άμεσο σταμάτημα κάθε υποστήριξης στην αστικη τάξη και τα κόμματα που την εκπροσωπου.

Μέσα απο τις τελευταίες πολιτικες αλλαγες η εξασθένιση της κυπριακης κυβερνησης ειναι φανερη και η μαζικότητα της εκδήλωσης εκφράζει καθαρα την στροφη του λαου προς την ΕΔΕΚ πράγμα που δείχνει πως μέσα απο το σημεριο πολιτικο αδιέξοδο το οποίο έχει δημιουργήσει η χρεωκοπία της δεξιας οι κυπριακες μάζες αρχίζουν να προσανατολίζονται σε ευπαλακτικες κατευθύνσεις τις οποίες μόνο οι αριστερες δυνάμεις μπορούν να προσφέρουν.

Ιδιαιτερη εντύπωση προκάλεσε η μέτρια επιτυχια απο αποψη μαζικότητας και η φανερη έλλειψη ενθουσιασμου (απο μέρος των μελων του) στο συλλαλητήριο του ΑΚΕΛ στες 14.7.82.

Αυτο δείχνει την απογοητευση της εργατικης τάξης προς την ηγεσία του ΑΚΕΛ γιατι διάλεξε την σύμπραξη με τους κατα-

πιεστες της.

Η πολιτικη απογοητευση αποτελεσματος συνεργασίας με την δεξια ειναι φυσικο να προβληταξει μια σημαντικη μεριδα των υποστηρικτων του ΑΚΕΛ.

Κάτω απο τις συνθηκες αυτες η πούληση της Σοσιαλιστικης Εκφρασης στο συλλαλητήριο ειχε μεγάλη επιτυχια.

Σύντροφοι της Α.Π. πούλησαν την Σ.Ε προσπαθώντας ταυτόχρονα σαν υποστηρικτες της να συζητησουν ανοικτα μαζί με τα μέλη και τους φίλους του κόμματος για τις πολιτικες θέσεις και απόψεις που εκφράζει.

Με τεράστια επιτυχια επίσης πούληθηκε Σ.Ε. στο συλλαλητήριο της ΕΔΕΚ. Παρ' όλο που σε προηγουμένα συλλαλητήρια η πούληση της εφημερίδας μας γινώταν κάτω απο συνθηκες τρομοκρατίας, αυτη τη φορα που λήθηκε πλατεια που δείχνει πως δεν περνα η γραμμη του κόμματος ενάντια στην Αριστερη Πτέρυγα («φραξιονιστες» «διασπαστες» «αντικομματικους» «αριστερους» κ.λ.π.) στην κομμουνικη βάση.

Επιδιώκουμε πάντα την δημοκρατικη συζήτηση με όλους και πιστεύουμε οτι ειναι δικαίωμα μας να εκφράζουμε τις απόψεις μας σαν κομματι όχι μόνο του εργατικου κινήματος γενικα, αλλα και σαν αναπόσπαστο τμήμα του ιδιου του κόμματος.

Οι πούλησεις και στα δυο συλλαλητήρια ηταν περισσοτερες απο 100 στο κάθε ενα ανεβάζοντας τον συνολικο αριθμο πωλήσεων σε 226.

Όσον αφορά το γεγονός οτι η κομματικη γραφειοκρατία της ΕΔΕΚ απαγορεύει την πούληση της Σ.Ε. στις κομματικες εκδηλώσεις εμεις δηλώνουμε οτι θα συνεχισουμε να πουλούμε την εφημερίδα μας στα μέτρακι αντάρειη κομματικη γραφειοκρατία εναντιον μας.

A.B.

που ακολούθησε πιστα τους προσανατολισμους του Δωρου και που έπαιξε σημαντικό ρολο μέσα στα σχολεία τα επόμενα τριαχρόνια.

Για μας τους συντρόφους του ο Δωρος δεν είναι μια ακίνδυνη αιογραφια.

Οι αγώνες του Δωρου για κοινωνικη δικαιοσύνη, για ελευθερία και σοσιαλισμο είναι η βαρια κληρονομια που μας αφήσε. Η εξέλιξη της σκέψης του Δωρου ειναι ο οδηγος μας για να φτάσουμε στα συμπεράσματα που ήθελε να φτάσει ο Δωρος.

Σαν συντρόφοι που ζήσαμε έντονα το εργο του και την προσφορα του, οχι μόνο δεν έχουμε κανένα δικαίωμα να τα ξεγράψουμε αλλα εμπραχτα να τα καταξιώσουμε με την επαναστατικη μας δράση απέναντι στα καθήκοντα που μπαινουν μπροστα μας. Εμεις θα τυπώσουμε το μυαλο μας τον δρόμο του Δωρου μέχρι που να φτάσουμε τον σκοπο μας, στον σκοπο του Δωρου. Μεχριν αφερουμε ψωμι, λευτερια, σοσιαλισμο. Μέχρι να γίνει ο ανθρωπος πραγματικα ανθρωπος σε μια κοινωνια χωρις τάξεις μια κοινωνια χωρις εκμετάλλευση ανθρωπου απο ανθρωπο. Μια παγκόσμια Σοσιαλιστικη κοινωνια.

ΝΤΙΝΟΣΧ.

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ Η ΠΥΡΗΝΙΚΟΣ ΑΦΑΝΙΣΜΟΣ

Το 9ο φεστιβάλ της ΕΔΟΝ αυτή τη χρονιά ήταν αφιερωμένο στην ειρήνη. Το θέμα της ειρήνης έμπαινε σαν θέμα που θα μπορούσε να λυθεί μέσα από διεθνείς συμφωνίες για την μείωση των πυρηνικών εξοπλισμών και την ειρηνική συνείπαρξη μεταξύ της Σοβιετικής Ένωσης και της Αμερικής.

Ο ανανεωμένος μιλιταρισμός στην Δύση και τα τεράστια ποσα που ξοδεύονται κάθε χρόνο για νέους καταστροφικούς εξοπλισμούς - περίπου \$500,000 εκατομμύρια τον χρόνο-οξύναν τους φόβους για πυρηνικό πόλεμο κι είχαν σαν αποτέλεσμα την επανεμφάνιση ενός μαζικού ειρηνικού κινήματος στις αναπτυγμένες χώρες της Δύσης. Έτσι το θέμα της ειρήνης στις μέρες μας απόκτησε πρωταρχική σημασία.

«Ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΠΟΛΕΜΟ»

Για τους Μαρξιστές τα ζητήματα του πολέμου και της ειρήνης είναι ταξικά ζητήματα. Όπως είπε ένας αστος στατιστικός «ο πόλεμος είναι η συνέχεια της πολιτικής με άλλα (δηλαδή, βίαια) μέσα». «Η πολιτική είναι βασικά η έκφραση της ταξικής πάλης και η δυνατότητα του πολέμου είναι ριζωμένη στις αντιφάσεις της ταξικής κοινωνίας».

Η αστική τάξη έχει επανέλθει μελεχτεί σε ατελείωτους και αιματηρούς πολέμους που είχαν σαν σκοπό την κατάληψη νέων αγορών και τον αφαρισμό και την εξόντωση διαφόρων επαναστατικών κινήματων σε πολλές γωνίες της γης.

Στον αιώνα που ζούμε, εκατομμύρια ζωές έχουν χαθεί στους δυο παγκόσμιους πολέμους οι οποίοι δεν ήταν ασφαλώς ένα τυχαίο γεγονός άλλα ήταν ακριβώς το αποτέλεσμα του ανταγωνισμού μεταξύ των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων για νέες αγορές πρώτες ύλες, φτηνα εργατικά χέρια και ενδυναμωμένες «σφαίρες επιρροής».

Μετα τον Δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, η αστική τάξη της Αμερικής, καταφέροντας να κυριαρχήσει πάνω στην παγκοσμία, παραγωγή πήρε και το ρόλο του αστυνόμου για τον Δυτικό ιμπεριαλισμό. Η δημιουργία της στρατιωτικής οργάνωσης του ΝΑΤΟ δεν ήταν άσκοπη, όπως πολλοί από το ειρηνιστικό κίνημα ισχυρίζονται σήμερα. Από την πλευρά των καπιταλιστών ήταν μια αναγκαία κίνηση που αξίζει όλα τα έξοδα που χρειάστηκαν γιαυτό τον σκοπό. Παρ' όλες τις άγριες επιθέσεις όμως του Αμερικανικού ιμπεριαλισμού, ο καπιταλισμός χάνει συνεχώς όλο και περισσότερο έδαφος. Από τον Δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο κι ύστερα σε μια σειρά από χώρες ο καπιταλισμός έχει ανατραπεί: στις Ανατολικές χώρες Κίνα, Συρία, Κούβα, Βιετνάμ, Αιθιοπία, Αγκόλα, κλπ. Συνάμα η τεράστια οικονομική εξαθλίωση των χωρών του Τρίτου κόσμου οξύνει τις πιέσεις για περαιτέρω χτυπήματα στον καπιταλισμό. Όπως εξήγησε κι ο Λένιν «ο καπιταλισμός σημαίνει πόλεμο». Είναι όχι μόνο άσκοπο αλλά και συνάμα καταστροφικά επικίνδυνο να ελπίζει κανείς ότι οι ιμπεριαλιστές θα δεχθούν ποτε να αφοσιωθούν για χάρη της ανθρωπότητας. Το εργατικό κίνημα γνωρίζει καλά ότι με ελλείψεις αγώνες μπορεί να πετύχει αθόρυχο από τους εργοδότες. Το ίδιο ισχύει και για το

θέμα των σπλών. Παρ' όλες τις συμφωνίες, τις συνομιλίες και τα καλέσματα για αφοπλισμό, οι δυο παγκόσμιοι πολέμοι δεν μπορούσαν να αποφευχθούν. Η μόνη διέξοδος λοιπόν για ασφάλεια και ειρήνη είναι η σύνδεση του εργατικού κινήματος με τον αγώνα για ειρήνη ενάντια στον ίδιο τον καπιταλισμό για το σοσιαλιστικό μετασχηματισμό της κοινωνίας.

ΠΑΣΣΙΦΙΣΜΟΣ

Δυστυχώς η αντιμετώπιση της ηγεσίας των σοσιαλδημοκρατικών και κομμουνιστικών κομμάτων στην Δύση, είναι διαφορετική. Με την πολιτική ανταπάνταση στην Σοβιετική Ένωση κατά την δεκαετία του 1920, το «κομμουνιστικό» κίνημα έχει εγκαταλείψει κάθε διεθνές προσανατολισμό για την παγκόσμια σοσιαλιστική αλλαγή. Η λύση που προτείνουν τα κομμουνιστικά κόμματα για το θέμα της ειρήνης αντικατοπτρίζει σε μεγάλο βαθμό την πολιτική της Σοβιετικής Ένωσης πάνω στο θέμα. Η γραφειοκρατία σήμερα προσπαθεί να συμβιβαστεί με τους ιμπεριαλιστές της Δύσης. Κατά την διάρκεια του Δευτέρου Παγκοσμίου πολέμου η ίδια η κομμουνιστική Διεθνής είχε διαλυθεί από τον Στάλιν σε μια προσπάθεια «συνεννόησης» με τους ιμπεριαλιστές! Σε μια σειρά από συναντήσεις στην Γιάλτα και στο Ποτσδαμ, η γη είχε διαρριχθεί σε σφαίρες επιρροής μεταξύ Δύσης και Ανατολής. Η ταχτική της Σοβιετικής Ένωσης για «ειρηνική συνείπαρξη» με την Δύση δεν μπορεί να δώσει λύση στο θέμα του πολέμου. Είναι αποδεδειγμένο ιστορικά ότι όταν οι συνθήκες του ευνοούν ο πόλεμος δεν μπορεί να ανατραπεί με ψήφισμα και συμφωνίες.

Ο τρόπος που η Σοβιετική Ένωση αντιμετωπίζει το θέμα των εξοπλισμών αποτελεί εγκατάληψη των αρχών του επαναστατικού διεθνισμού από μέρος της.

Παρ' όλα αυτά όμως πρέπει να έχουμε υπ' όψη μας την αντικειμενική συγκρούση μεταξύ της Δύσης και των παραμορφωμένων σοσιαλιστικών χωρών. Παρ' όλο το πασιφισμό της γραφειοκρατίας, η Σοβιετική Ένωση αποτελεί σήμερα εχθρό του ιμπεριαλισμού και το πιο μεγάλο εμπόδιο (μαζί με την Κίνα) για την επέκτασή του σε νέες αγορές και νέους πλουτοπαραγωγικούς πόρους ξένων λαών. Αυτό σημαίνει ότι, τα συγκρουόμενα μέρη σε μια τυχόν μεγάλων διαστάσεων σύρραξη θα είναι ο Δυτικός καπιταλισμός από τη μια και τα κράτη της Ανατολικής Ευρώπης από την άλλη.

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ Η ΠΥΡΗΝΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ.

Ποια είναι όμως η πιθανότητα για Τρίτο παγκόσμιο πόλεμο (στον οποίο φυσικά θα χρησιμοποιηθούν τα πυρηνικά όπλα). Όπως είπαμε και πιο πάνω η περίπτωση του πολέμου είναι έμφυτη στο καπιταλιστικό σύστημα. Μια αστική τάξη προχωρά σ' ένα πόλεμο όταν της το υπαγορεύουν τα οικονομικά και πολιτικά της συμφέροντα. Για να μπορέσει να κάνει κάτι τέτοιο όμως χρειάζεται απαραίτητα να έχει και την υποστήριξη των πλατιών τάξεων της εργατικής τάξης.

Όταν λείπει αυτή η υποστήριξη η αστική τάξη είναι αδύναμη να επιδώσει σε οποιαδήποτε πολεμική επιχείρηση. Αυτό σημαίνει ότι η πιθανότητα για πόλεμο εξαρτάται από το ταξικό ισοζύγιο εσωτερικά. Στην περίπτωση του πυρηνικού πολέμου αυτός εξαρτάται από το ταξικό ισοζύγιο στις ανεπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες. Αυτή τη περίοδο η αστική τάξη χτυπά ανελέητα το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων σε μια προσπάθεια να αυξήσει τα κέρ-

δη της. Οι εργαζόμενοι όμως απαντούν δυναμικά στα χτυπήματα εναντίον σε μια σειρά από χώρες: στην Αγγλία, Αμερική, Ιταλία, Σουηδία Γαλλία κλπ. Το σημερινό ταξικό ισοζύγιο δεν μπορεί όμως να μείνει πάντα το ίδιο. Αν στην επόμενη περίοδο, οι εργαζόμενοι και οι οργανώσεις τους αποτύχουν να πάρουν την εξουσία, τότε οι καπιταλιστές σε μια απεγνωσμένη προσπάθεια να δώσουν νέα πνοή στον καπιταλισμό θα καταπατήσουν όλες τις δημοκρατικές διαδικασίες και τα κεκτημένα των εργατών. Κάτω από τέτοιες συνθήκες αντιδράσεις, οι λαοί της Ευρώπης θάχουν να αντιμετωπίσουν στυγνά δικτατορικά καθεστώτα τα οποία θα στοχεύουν στο να εξολοθρευτούν τις οργανώσεις και να καταπατήσουν τα δικαιώματα των εργατών. Αυτό θα σημαίνει την υπόταξη και την καθήλωση της εργατικής τάξης που βασικά θα δίνει την ευκαιρία στην αστική τάξη να αρχίσει τον πόλεμο. Αυτή είναι η εφιαλτική προοπτική που θάχει να αντιμετωπίσει η ανθρωπότητα, αν αποτύχει η εργατική τάξη να πάρει την εξουσία

Οι εργάτες της κάθε χώρας έχουν κοινά συμφέροντα με τους εργάτες της κάθε άλλης χώρας για την ανατροπή του καπιταλισμού και τον σοσιαλιστικό μετασχηματισμό της κοινωνίας. Εδώ βρίσκεται το κλειδί για ένα επιτυχημένο αγώνα που θα εξασφαλίσει την παγκόσμια ειρήνη και ασφάλεια.

Οι οργανώσεις των εργαζομένων παγκόσμια οφείλουν να δώσουν ένα διεθνιστικό και ταξικό προσανατολισμό στο ειρηνιστικό κίνημα. Οι συμφωνίες και οι συνθήκες με τους αστους πολιτικούς δεν οδηγούν πουθενά κενό παρα στον αποπροσανατολισμό του ειρηνιστικού κινήματος σε φευτικές ελπίδες. Η λύση της «ειρηνικής συνείπαρξης» μεταξύ Ανατολής και Δύσης δεν μπορεί να αποτρέψει την πιθανότητα του πολέμου γιατί «ειρηνικές συνυπάρξεις» σπάνε σαν φούσκες στην πρώτη σύγκρουση οικονομικών συμφερόντων ανάμεσα στα ενδιαφερόμενα μέρη.

ΧΛΟΗ

ΜΙΚΡΗ ΑΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΔΕΚ

Συνέχεια από τη 1

αποτέλεσμα είναι γενική και η θριαμβολογία της ηγεσίας έχει σπύσει την κατάπιξη της κριτικής για την αποτυχία του κόμματος.

Για την ΕΔΕΚ το αποτέλεσμα πρέπει να θεωρηθεί το πιο σοβαρό κτύπημα τον τελευταίο χρόνο. Η μικρή άνοδος της είναι δείγμα της χρεωκοπίας της πολιτικής που ακολουθεί η ηγεσία του κόμματος. Ποτε στο παρελ-

θον δεν υπήρξαν τόσο ευνοϊκές συνθήκες για την άνοδο της ΕΔΕΚ. Μια χρεωκοπημένη κυβέρνηση, ανίκανη να λύσει οποιοδήποτε πρόβλημα, ένα ΑΚΕΛ που αντι να δώσει διέξοδο στην εργατική τάξη προτίμα να υποστηρίξει τον άνθρωπο που μέχρι χτες αποκαλούσε ανίκανο, ένας Συναγερμός που έχει εξαπλώσει κάθε περιθώριο ανάπτυξης. Παρ' όλα αυτά αυτές οι ξωφλημένες δυνάμεις μπόρεσαν να συγκρατήσουν στο ακέραιο

τους ψηφοφόρους τους. Η ΕΔΕΚ είχε την δυνατότητα να προσφέρει την εναλλακτική λύση. Με την άνοδο του Παπανδρέου στην Ελλάδα οι Κυπριακές μάζες είχαν κάθε καλή πίστη στις δυνατότητες της ΕΔΕΚ. Αντι όμως το κόμμα να στραφεί στις φυσιολογικές δυνάμεις του Σοσιαλισμού, την εργατική τάξη, αντι να προχωρήσει με τόλμη στη προώθηση ενός σοσιαλιστικού προγράμματος και ν' αποκαλύψει το συντηρητισμό της πολιτικής του ΑΚΕΛ προτίμησε να στραφεί δεξιά, ν' απευθυνθεί στον εθνικισμό των συναγερμικών, να κάμει απαράδεχτες υποχωρήσεις αρχών για να κερδίσει δεξιούς ψηφοφόρους πάνω σ' ένα νερωμένο πρόγραμμα, μια αφηρημένη υπόσχεση μιας ακαθόριστης «αλλαγής».

Αυτή η δεξιά στροφή απέτυχε. Η μείωση των ποσοστών του Συναγερμού που πρόβλεπε η ηγεσία της ΕΔΕΚ αποδείχτηκε χίμαιρα. Η αρθρογραφία των εφημερίδων της ΕΔΕΚ δεν μας αφήνει περιθώρια αισιοδοξίας. Η ηγεσία της ΕΔΕΚ φαίνεται αποφασισμένη να συνεχίσει την καταστροφική πορεία που ακολουθεί παρα να παραδεχτεί ότι οδήγησε λαθεμένα το κόμμα.

Όστόσο το κόμμα έχει ακόμα πολλές δυνατότητες. Παρ' όλους τους διωγμούς, τις αποβολές, και τη φήμιση αριστερων στελεχών, η κομματική βάση αντιλαμβάνεται πολύ καλά τη σημασία της ηγεσίας. Η αγανάκτηση της για τη δεξιά στροφή του κόμματος γίνεται ολοένα και πιο έντονη. Είναι όμως ακόμα ανοργάνωτη και αποσπασματική. Αργά ή γρήγορα ο συντονισμός της αντίδρασης στον καιροσκοπισμό της ηγεσίας του κόμματος θα κάμει δυνατή την επανατοποθέτηση της ΕΔΕΚ πάνω σε σοσιαλιστικές, επαναστατικές αρχές. ΘΕΜΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΕΠΑΡΧΙΑ ΠΕΡΙΟΧΗ ΛΥΣ. ΑΡΙΘΜ.

Με τον θάνατο του βουλευτή της επαρχίας Διμοχάστου Μ.Χ.Κακού έχει ήδη προκηρυχτεί συμπληρωματική εκλογή για την κενωθείσα έδρα.

Ζητούμε να μας πείτε:

1. α. Πιστεύετε ότι έπρεπε να γίνουν οι εκλογές;
 ΝΑΙ ΟΧΙ ΔΕΝ ΒΕΡΩ ΑΡΝΟΥΜΑΙ

β. ή να εδίδετο η κενωθείσα έδρα στην επιλαχόντα του Κόμματος στο οποίο ανήκε ο αποθανών βουλευτής.
 ΝΑΙ ΟΧΙ ΔΕΝ ΒΕΡΩ ΑΡΝΟΥΜΑΙ

2. α. Όπως γνωρίζετε το εκλογικό σύστημα είναι το αναλογικό αλλά ο τρόπος που θα γίνει η εκλογή τώρα είναι το πλειοψηφικό. Το βλέπετε σωστό;
 ΝΑΙ ΟΧΙ ΔΕΝ ΒΕΡΩ ΑΡΝΟΥΜΑΙ

β. Ήδη 2 Κόμματα ΑΚΕΛ-ΔΕΚΟ έκαναν σύμπραξη και δήλωσαν ότι θα διεκδικήσουν την κενωθείσα έδρα. Κατά τη γνώμη σας πρέπει να βάλει υποψηφιότητα
 α. Η ΕΔΕΚ, ΠΑΜΕ, Ένωση Κέντρου, ΝΕΔΗΠΑ
 ΝΑΙ ΟΧΙ ΔΕΝ ΒΕΡΩ ΑΡΝΟΥΜΑΙ

και γιατί.....

β. Ο Συναγερμός
 ΝΑΙ ΟΧΙ ΔΕΝ ΒΕΡΩ ΑΡΝΟΥΜΑΙ

και γιατί.....

3. Δέγεται ή διαδίδεται ότι θα κατέλθουν τουλάχιστον 3 υποψήφιοι των Κομμάτων ή συνδυασμών.
 α. ΑΚΕΛ - ΔΕΚΟ

β. Συναγερμού

γ. ΕΔΕΚ, ΠΑΜΕ, Ένωση Κέντρου, ΝΕΔΗΠΑ

Εσείς ποιά θα ψηφίζατε από τα 3 και γιατί;

Ηλικία: 18-30, 30-45, 45-60, ΑΝΘ, ΘΥΛΑΟ: Α / Β

ΜΟΡΦΩΣΗ: ΑΓΡΑΜ, ΔΕΜΟΤ, ΓΥΜΝ, ΠΑΝΕΠΙΣΤΗ.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ: ΚΑΚΗ ΜΕΤΡΙΑ ΚΑΛΗ ΑΡΙΣΤΗ.

ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ.

Η ηγεσία της ΕΔΕΚ στη δεξιά στροφή της φλέτταρε με την συνεργασία όχι μόνο με το ΠΑΜΕ αλλά και με την Ε.Κ. και την ΝΕΔΗΠΑ

Η ΔΙΑΣΠΑΣΗ ΣΤΟ ΟΡΓΑΝΩΜΕΝΟ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Συντονιστική ενάντια στην ΠΟΦΝΕ

Η κατάσταση στην οποία βρέθηκε το Κυπριακό φοιτητικό κίνημα κατά και μετά το 9ο Τακτικό Συνέδριο της ΠΟΦΝΕ είναι κατάσταση διάσπασης. Η διάσπαση τούτη όχι μόνο βλάπτει το Κυπριακό φοιτητικό κίνημα αλλά και δείχνει ότι οι διάφορες παρατάξεις στρέφονται προς τα μικρο-παραταξιακά και μικροκομματικά συμφέροντα τους παραγνωρίζοντας έτσι τα ουσιαστικά και γενικώτερα συμφέροντα-των φοιτητών.

Το κύριο μέρος της ευθύνης γι' αυτή την διάσπαση φέρει η ηγεσία της ΠΟΦΝΕ. Κάθε φορά που εγειρόταν και εγειρείται θέμα εκδημοκρατικοποίησης η ηγεσία της ΠΟΦΝΕ το αντιμετωπίζει με την γνωστή θέση ότι ο οποίος νομίζει ότι η ΠΟΦΝΕ δεν είναι δημοκρατική δεν έχει θέση σ' αυτήν. Η θέση αυτή αφήνει να φανεί ο στόχος της ηγεσίας της ΠΟΦΝΕ, που είναι να κρατηθεί στην κορυφή της ομοσπονδίας παρα το γεγονός ότι υποστηρίζεται από την μειοψηφία του πλατιού φοιτητικού κινήματος. Εδώ χρειάζεται να ειπωθεί ότι τούτο γίνεται βάση του καταστατικού και του τρόπου αντιπροσωπευσης των φοιτητών που δίνει στους φοιτητές από τις Ανατολικές Χώρες αυξημένο ποσοστό συνόδων σε σύγκριση με το ποσοστό συνόδων οι οποίοι αντιπροσωπεύουν τους φοιτητές από τις υπόλοιπες χώρες.

Ο «Αγώνας», με την δική του σειρά, στην προσπάθεια για εκδημοκρατικοποίηση διέπραξε σοβαρά λάθη. Όταν συμμετείχε στα συνέδρια της ΠΟΦΝΕ ουδέποτε υποστήριζε σοβαρά τα αιτήματα-του η κι' αν ακόμα άρχιζε την συζήτηση με σοβαρότητα το αποτέλεσμα ήταν να την μετατρέψει, με φωνές και γρονθοκοπήματα στα τραπέζια, σε πολεμική συναισθημάτων αντι επιχειρημάτων. Τέλος δε να

αποχωρεί. Γι' αυτό και η παρουσία του στην ΠΟΦΝΕ ήταν τυπική. Γι' αυτό και δεν μπορεί να υποστηρίξει ότι δούλεψε σοβαρά για την εκδημοκρατικοποίηση της ΠΟΦΝΕ.

Αποκορύφωμα τούτης της πολιτικής του Αγώνα είναι η φετεινή μη συμμετοχή του στο συνέδριο της ΠΟΦΝΕ — ενέργεια που χρεώνει τον «Αγώνα» με αρκετές από τις ευθύνες για την διάσπαση. Το λάθος όμως δεν βρίσκεται και τόσο στην ιδέα της διάσπασης όσο στο ότι ο «Αγώνας» προχώρησε προς την κατεύθυνση τούτη χωρίς να ξέρει τι θέλει. Την δημιουργία νέου δευτεροβάθμιου οργάνου, ή να πιέσει την ΠΟΦΝΕ να αποδεχτεί τα αιτήματά του;

Γενικά η μέχρι σήμερα, τακτική του «Αγώνα» χαρακτηρίζεται με το «κάνουμε αυτό και άσε να δούμε τι θα βγει».

Ύστερα από αυτά μπαίνει το ερώτημα τι θα μπορούσε και τι θα μπορεί να καταφέρει ο «Αγώνας» αν δούλευε μέσα στα πλαίσια της ΠΟΦΝΕ. Κατ' αρχήν είχε την δυνατότητα - ύστερα από σοβαρή και μακρόχρονη δουλειά - αν όχι να πάρει την πλειοψηφία στα συνέδρια της ΠΟΦΝΕ, να αυξήσει αισθητά την δύναμη-του σε βαθμό που να αποτελεί άμεση απειλή για την ηγεσία της ΠΟΦΝΕ. Το ότι ήταν δυνατή η αύξηση τούτη

φαίνεται από μόνο το γεγονός ότι ο «Αγώνας» κατάφερε οι συνέδριοι του να αποτελούν περίπου το 1/3 των συνόδων της ΠΟΦΝΕ. Αντίθετα, με την προαναφερθείσα στάση-του στα συνέδρια της ΠΟΦΝΕ, συρρηκνώθηκε σε βαθμό που από πρώτη δύναμη που ήταν στους διάφορους συλλόγους να περάσει σε ορισμένες περιπτώσεις σε δεύτερη. Το όλο θέμα ο «Αγώνας» το αντιμετωπίζει λέγοντας ότι έχουν εξαντληθεί τα περιθώρια δουλειάς μέσα στην ΠΟΦΝΕ. Αυτό είναι λανθασμένο. Δύο συγκεκριμένες κατευθύνσεις στις οποίες μπορούσε να προχωρήσει ο «Αγώνας» είναι:

α) Να προωθήσει την ένταξη ήδη υπάρχοντων συλλόγων στην ΠΟΦΝΕ οι οποίοι να είναι εκ των προτέρων συμπαθούντες με τις τοποθετήσεις του «Αγώνα». Τέτοιοι είναι ο Σύλλογος στην Αυστρία, η ΚΕΦΗΒ Βρετανίας και η Ε.Φ.Ο.Κ. Αμερικής.

β) Να αξιοποιήσει δυνατότητες σε άλλες χώρες για την δημιουργία νέων Συλλόγων.

Η δημιουργία της «Συντονιστικής Επιτροπής για την εκδημοκρατικοποίηση της ΠΟΦΝΕ» ήταν μια σωστή ενέργεια αλλά ακολούθησε λάθος τακτική με το να προσπαθεί να πετύχει τους στόχους της έξω από την ΠΟΦΝΕ.

Η δημιουργία μιας επιτροπής για την εκδημοκρατικοποίηση της ΠΟΦΝΕ η οποία αρνείται να λάβει καν μέρος στις διαδικασίες της Ομοσπονδίας, δεν μπορεί νάχει νόημα, ούτε νάναι πειστική προς τα έξω όσον αφορά τους στόχους της. Δουλεύοντας σοβαρά και με ειλικρίνεια μέσα στην ΠΟΦΝΕ, θα υπήρχαν πραγματικά οι δυνατότητες για το κέρδιμα σε κάποιο στάδιο, της πλειοψηφίας των φοιτητών στις θέσεις της Συντονιστικής. Κι αν ακόμα αυτό δεν γινόταν δυνατό, όμως, η δουλειά μέσα στην ΠΟΦΝΕ θα είχε σαν αποτέλεσμα τη συσπείρωση και το σφιχτοδεσίμο όλων των δημοκρατικών φοιτητών ενάντια στη γραφειοκρατία της ΠΟΦΝΕ, βάζοντας έτσι τις βάσεις για το διαχωρισμό του πλατιού φοιτητικού κινήματος από τη γραφειοκρατία της ΠΟΦΝΕ.

Σε περίπτωση που οι φοιτητές της συντονιστικής δεν θα αποτελούσαν την πλειοψηφία θα μπορούσαν να προχωρήσουν στην διάσπαση - αν δεν εγίνοντο δεκτά τα αιτήματά-τους - αφήνοντας την ηγεσία της ΠΟΦΝΕ και το κομμάτι εκείνο μέρος των φοιτητών από το οποίο προέρχεται χωρίς κανένα επιχειρήμα.

Οπωσδήποτε μια ηγεσία δεν μπορεί να αγνοήσει την πλειοψηφία μέσα σ' ένα σώμα η κι αν ακόμα την αγνοήσει χρησιμοποιώντας γραφειοκρατικές διαδικασίες, θάχει αρνητικές επιπτώσεις για την ίδια την ηγεσία. Έτσι σε περίπτωση που η συντονιστική θα αποτελούσε την πλειοψηφία μέσα στην ΠΟΦΝΕ, η ηγεσία της ΠΟΦΝΕ ή που θα αναγκαζόταν να προχωρήσει στις συγκεκριμένες καταστατικές αλλαγές και την εκδημοκρατικοποίηση ή δεν θα ελάμβανε υπόψη της την συντονιστική. Στην δεύτερη περίπτω-

Η Συνδιάσκεψη Της Συντονιστικής

Η συνδιάσκεψη της Συντονιστικής έγινε ακριβώς την ημέρα που άρχιζε το συνέδριο της ΠΟΦΝΕ. Σαν πρώτη παρατήρηση αυτή η ενέργεια της Συντονιστικής δεν ήταν καθόλου θετική όσον αφορά την κατάσταση διάσπασης που επικρατεί στους κόλπους της Ομοσπονδίας.

Παρ' όλο που η είσοδος των φοιτητών ήταν ελεύθερη, η προσέλευση των φοιτητών δεν ήταν ικανοποιητική. Η συνδιάσκεψη άρχισε το πρωί με 60 περίπου φοιτητές και ως το απόγευμα είχαν μείνει οι μισοί απ' αυτούς.

Το πρωί, προσφώνησαν την συνδιάσκεψη οι αντιπρόσωποι των οργανώσεων που έχουν προσχωρήσει στην Συντονιστική. Αναλύθηκαν σε μεγάλη λεπτομέρεια, οι αντιδημοκρατικές διαδικασίες στην ΠΟΦΝΕ αλλά δυστυχώς καμία πειστική και σοβαρή τακτική δεν προτάθηκε για την εκδημοκρατικοποίηση της ομοσπονδίας. Ενώ η Συντονιστική έχει σαν βασικό της στόχο την εκδημοκρατικοποίηση της ΠΟΦΝΕ, συνεχώς απομακρύνεται απ' αυτή, κι' αρνείται να λάβει μέρος στα συνέδρια της. Η στάση

αυτή της Συντονιστικής δεν μπορεί παρα να δημιουργα ερωτηματικά στους δημοκράτες φοιτητές που συμφωνούν με τον στόχο της εκδημοκρατικοποίησης της ΠΟΦΝΕ, σχετικά με τη σοβαρότητα της Συντονιστικής.

Η στάση που πήρε η συνδιάσκεψη στο θέμα της δημιουργίας μιας νέας ομοσπονδίας, είναι το λιγότερο απαράδεκτη. Τα χρονικά πλαίσια (όπως δύο χρόνια) και η αφέλεια με την οποία η Συντονιστική βλέπει την δημιουργία μιας νέας ομοσπονδίας, δίνουν την εντύπωση ότι η Συντονιστική ενεργά σχετίζεται και βεβιασμένα. Είναι φανερό ότι της λείπει η προγραμματισμένη και σοβαρή δουλειά.

Ενώ φάνηκαν από την συνδιάσκεψη οι δυνατότητες που έχει η Συντονιστική να αναπτύξει κι άλλους συλλόγους, να εντάξει περισσότερες οργανώσεις μέσα στη ΠΟΦΝΕ και τέλος να δυναμώσει την ίδια της την θέση μέσα στη ΠΟΦΝΕ, η σημερινή τακτική της Συντονιστικής θα οδηγήσει σε μια ασταθή πορεία με τον κίνδυνο ενός σύντομου τέλους.

X.X.

Το Συνέδριο της ΠΟΦΝΕ

Ένα φοιτητικό Συνέδριο συνήθως αποτελεί το χώρο όπου θέματα που αφορούν ειδικά τους φοιτητές αλλά και γενικότερα το κοινωνικό σύνολο συζητούνται διεξοδικά. Το 9ο Τακτικό Συνέδριο της ΠΟΦΝΕ, μπορεί να χαρακτηριστεί σαν Συνέδριο «φάντασμα» ενός τέτοιου Συνεδρίου: αφού όλα τα ψηφίσματα τα οποία «συζητήθηκαν» ήταν τα ψηφίσματα που κατατέθηκαν από την Διοικούσα Επιτροπή της ΠΟΦΝΕ, επέρασαν όλα ομοφώνως εκτός από το ψηφίσμα για το Κυπριακό στο οποίο υπήρχε 1 (!) διαφωνία.

Στην ουσία στόχος του 9ου τακτικού Συνεδρίου της ΠΟΦΝΕ ήταν να υποστηρίξει την συνεργασία ΑΚΕΛ—ΔΗΚΟ εν όψη των προσεχών προεδρικών εκλογών. Τούτο γίνεται ολοφάνερο μέσα από τα ακόλουθα τρία χαρακτηριστικά γεγονότα.

α. Ενώ στα προηγούμενα συνέδρια της ΠΟΦΝΕ οι φοιτητικές παρατάξεις «Αναγέννηση» Αθήνας και Θεσσαλονίκης - που πρόσκεινται στο ΔΗΚΟ δεν ελάμβαναν μέρος υποστηρίζοντας εκδημοκρατικοποίηση της ΠΟΦΝΕ, φέτος με μια στροφή 180 μοιρών, κατέβηκαν στο συνέδριο χωρίς προηγουμένως να

έχει αλλάξει ούτε μια λέξη από το καταστατικό της ΠΟΦΝΕ.

β. Για κανένα από τα ψηφίσματα που κατατέθηκαν δεν έγινε σοβαρή συζήτηση αλλά μερικές τροπολογίες που σκοπό είχαν να εκφράσουν καλύτερα τις θέσεις της «Συνεργασίας».

γ. Το ψηφίσμα για το κυπριακό που κατατέθηκε από την «Φ.Π. Άρθρο Τρία ΑΤΙ» αντιμετωπίστηκε δίχως τον παραμικρό σεβασμό, με ειρωνία και χάχανα. Καμία σοβαρή προσπάθεια για συζήτηση των θέσεων της παρατάξης - καμία προσπάθεια να ληφθεί σοβαρά υπ' όψη μια διαφωνία.

Η θέση ότι ο οποίος νομίζει ότι δεν υπάρχει δημοκρατία μέσα στη ΠΟΦΝΕ δεν έχει θέση σ' αυτή - θέση που ειπώθηκε από τον ίδιο τον Πρόεδρο της ΠΟΦΝΕ όταν σχολίαζε μια δήλωση της Φ.Π. Άρθρο Τρία - δείχνει ότι είναι απόλυτα δικαιολογημένα τα αιτήματα για εκδημοκρατικοποίηση της ΠΟΦΝΕ, αλλά και ότι η ηγεσία της ΠΟΦΝΕ είναι ο κύριος υπεύθυνος για την κατάσταση που επικρατεί σήμερα στο κυπριακό φοιτητικό Κίνημα.

A. Παναγή

ση η διάσπαση θα επιβαλλόταν και για την διάσπαση θα ήταν μόνη υπεύθυνη η ηγεσία της ΠΟΦΝΕ.

Η διάσπαση είτε γινόταν με την συντονιστική νάχει την πλειοψηφία είτε όχι θα είχε και στις δύο περιπτώσεις το ίδιο αποτέλεσμα: θάφηνε την ηγεσία της ΠΟΦΝΕ να αιωρείται στο κενό. Σε περίπτωση που η ηγεσία της ΠΟΦΝΕ επέμενε να μην προχωρά στην εκδημοκρατικοποίηση η συντονιστική θα μπορούσε να προχωρήσει στην δημιουργία νέου δευτεροβάθμιου οργάνου του οποίου την δυνατότητα και ικανότητα να εκπροσωπεί τους φοιτητές δεν θα ήταν σε θέση να αρνηθεί κανείς.

Η επιστροφή του «Αγώνα» στην ΠΟΦΝΕ είναι το πρώτο βήμα στο οποίο πρέ-

πει να προχωρήσει. Για να καρποφορήσει όμως αυτή η ενέργεια πρέπει να ακολουθηθεί από σοβαρή δουλειά στη βάση ενός συγκεκριμένου προγράμματος. Ένας προγράμματος που θα στοχεύει στην αύξηση της δύναμης του Αγώνα μέσα στην ΠΟΦΝΕ, στο τιμμέντωμα των φοιτητών γύρω από την Συντονιστική και στην συνειδητοποίηση των φοιτητών γύρω από τους στόχους της. Μόνον όταν ο «Αγώνας» δουλέψει ένα τέτοιο πρόγραμμα θα μπορέσει πραγματικά να εξαντλήσει όλα τα περιθώρια δουλειάς μέσα στην ΠΟΦΝΕ μόνο τότε θα μπορέσει να προχωρήσει σοβαρά προς την εκδημοκρατικοποίηση του φοιτητικού μας κινήματος.

Αντρέας Παναγή

ΟΙ ΑΓΡΟΤΕΣ ΣΕ ΔΥΝΑΜΙΚΕΣ ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΕΙΣ

Με κάθοδο τους στο προεδρικό μαζί με τα τρακτέρ και τις θεριστικές τους μηχανές. Οι αγρότες σιτοπαραγωγοί-κριθοπαραγωγοί κινητοποιήθηκαν δυναμικά για να δώσουν λύση στα χρόνια προβλήματα τους. Η «κατάληψη» του προεδρικού έγινε από τις 20 μέχρι τις 22 Αυγούστου και ήταν συνέχεια προηγούμενης διαδήλωσης με τρακτέρ στους δρόμους της Λ/σίας στις 30 του προηγούμενου μήνα. Τα αιτήματά τους είναι και σωστά και δίκαια. Η κατάσταση τους είναι αρκετά άσχημη για να δικαιολογεί και το τρόπο και το καιρο της κινητοποίησής τους.

Η αύξηση που δόθηκε στη τιμή του κριθαριού δηλ. από 91 σε 96 μιλς. το κιλό είναι τουλάχιστο γελοία. Όπως οι ίδιοι οι αγρότες μας είπαν τα έξοδα τους κατά κυπριακή σκάλα ανέρχονται σε 35 λίρες. Αναλυτικά χρειάζονται κατά σκάλα: £8 λίπασμα, £9 σπόρο, £8 ενοίκιο, £10 καλλιέργεια και £5 θερισμο. Ο μέσος όρος παραγωγής κάθε κυπριακής σκάλας φτάνει τα 400 κιλά. (Αυτός ο υπολογισμός συμφωνεί και με τους υπολογισμούς του ΟΓΑ που πέρσι θεωρήσαν 300 κιλά τον μέσο όρο παραγωγής σε κάθε κυβερνητική σκάλα που είναι πιο μικρή από την κυπριακή σκάλα). Μια τέτοια παραγωγή αφήνει στον αγρότη £38.400 δηλαδή £3.400 κέρδος.

Απ' αυτά διαστημαπλώνει £1 την σκάλα στο ΟΓΑ (Οργανισμός Γεωργικών Ασφαλίσεων) σαν ασφάλεια (2 μιλς το κιλό).

Δηλαδή του μένουν για τον κόπο του £2.400 κατά σκάλα. Αυτό συμβαίνει όμως τις καλοχρονίες. Στις κακοχρονίες (ανομβρίες κ.α) οι αγρότες δεν καλύπτουν καν τα έξοδα τους.

Ο ΟΓΑ θα καλύψει τα υπόλοιπα και ο κόπος του θα πάει περίπατο. Δηλαδή φέτος οι κριθοπαραγωγοί δούλεψαν «μούχτη» αλλά **κατά την ΕΚΑ δεν ήταν η κατάλληλη περίοδος για να κινητοποιηθούν οι αγρότες.** Η ΕΚΑ σαν τελείος αγροτοπατέρας ξέρει σύμφωνα με σχετική ανακοίνωση της πότε πρέπει να κινητοποιούνται οι αγρότες. Χρόνια τώρα όμως η δουλειά τους πάει θυσία στο βωμό της τάξικης συνεργασίας, που για την ηνύσχη συνέχισή της, η ΕΚΑ κρίνει πως δεν πρέπει να κινητοποιούνται οι αγρότες.

Το πρόβλημα πιστεύουμε πρέπει να αντιμετωπισθεί χωρίς την αύξηση των τιμών αγοράς του κριθαριού σιταριού κλπ. **Πρέπει αντίθετα να μειωθούν δραστηκά τα κόστá ώστε στη ιδιαίτη ο αγρότης να κερδίζει παραπάνω.** Τούτο επιβάλλεται γιατί η αύξηση στην τιμή αυτών των αγαθών θα αυξήσει αλυσιδωτά τις τιμές αγαθών όπως το κρέας το ψώμι κ.α. Η λύση βρίσκεται αλλού.

Οι εισαγωγές λιπασμάτων απολαμβάνουν υπερκέρδη

υψους 200% με 300%. Κέρδη τεραστα απομυζούν οι εταιρείες που εισάγουν τρακτέρ και αγροτικά μηχανήματα. Μιλούμε εδώ για την ΔΕΛΤΑ και τη Αγροτεχνικά. Δίκαια λοιπόν ζητά η Αγροτική τον έλεγχο στις τιμές των λιπασμάτων και των εξαρτημάτων. Παράλληλα έπρεπε να ζητά την κρατικοποίηση αυτών των εταιρειών και πρώτα απ' όλα στη ΔΕΛΤΑ και τη ΑΓΡΟΤΕΧΝΙΚΑ. Τέτοιο αίτημα πρέπει οπωσδήποτε να υιοθετήσει και η ΕΚΑ.

Δεν είναι σωστό ο αγρότης να περιμένει στην καλύτερη περίπτωση ν' αμειφθεί ο κόπος του με πενιχρά ποσα ενώ οι εταιρείες να μασούνε τα υπερκέρδη.

Κάτι πρέπει να γίνει επίσης για να σταματήσει η ευνοιοκρατία και τα «μέσα» που επεμβαίνουν και στο τομέα της γεωργίας. Για παράδειγμα όπως μας ανέφεραν αγρότες από το χωριό Εργάτες **τα κριτήρια για απαλλοτρίωση γης δεν είναι το κατά πόσο η γη είναι καλλιεργήσιμη όχι το κριτήριο είναι ποιος είναι η μάλλον ποιον ξέρεις.** Αυτό το πρόβλημα μονοπάνω σε πολιτικό επίπεδο μπορεί να λυθεί. Πρέπει να φύγει η δεξιά και να στηθούν οι μηχανισμοί συμμετοχής και ελέγχου των μαζών στις αποφάσεις για να σταματήσουν τα μέσα να διωκουν τα πάντα.

Η οργάνωση της Αγροτικής με τη στάση της έχει δώσει μια νέα διάσταση στον τρόπο αντιμετώπισης των αγροτικών προβλημάτων. Είναι γιαυτό που την πολεμά η ΕΚΑ και η ΠΕΚ με τόσο μίσος. Αντιο αγροτικές οργανώσεις να ενωθούν για να προωθήσουν τα προβλήματα των αγροτών πιο αποτελεσματικά η ΕΚΑ και η ΠΕΚ πολέμουν με βρώμικα μέσα την Αγροτική.

Στους αγώνες των αγροτών για να δοθεί μια λύση στα προβλήματα τους, η ΕΚΑ και η ΠΕΚ καταντούν τελικά διασπαστές. Με τις πράξεις και την στάση τους αποδυναμώνουν την αγροτιά και την καθλώνουν στα σημερινά βιοτικά επίπεδα.

Μπορεί πραγματικά η ΕΚΑ ν' αγωνίστηκε για ν' ανεβή το

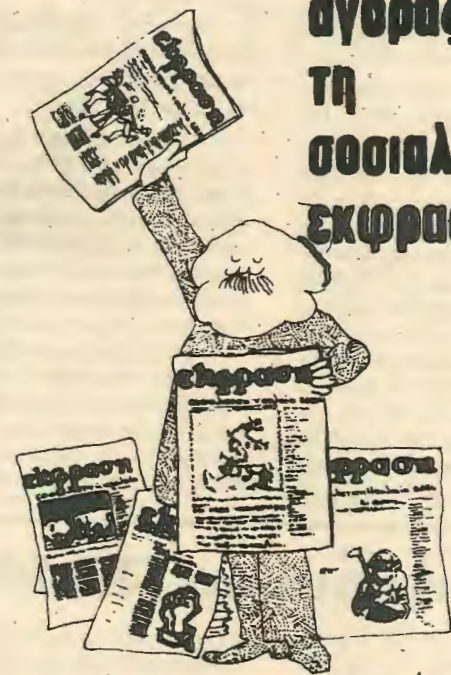
βιοτικό επίπεδο των αγροτών από το 40 μέχρι το 70. Μήπως αυτό σημαίνει ότι τώρα σταματούν αυτοί οι αγώνες; Μήπως έχουν πετύχει τους σκοπούς τους; Οπωσδήποτε όχι. **Είναι φτωχός αγωνιστής αυτός που δεν συμμετέχει στους σημερινούς αγώνες και «κορδώνει» για αγώνες παλιούς.**

Δεν φτάνει ν' επαναπέσει σε παλιές δόξες και επιτυχίες πρέπει πάντα να λαμβάνεις μέρος στους νέους αγώνες.

Αναμφίβολα τα απλά μέλη της ΕΚΑ είναι τίμιοι αγωνιστές και δεν έχουμε αμφιβολία ότι η σημερινή φυγόμαχη στάση της ΕΚΑ πάνω στα αγροτικά θέματα προβληματίζει μια σειρά από αγρότες μέλη της. Όπως τα ειδικά αγροτικά θέματα εντάσσονται μέσα στα γενικά πλαίσια του κυπριακού έτσι και η πολιτική της ΕΚΑ εντάσσεται μέσα στα πλαίσια της γενικής πολιτικής του ΑΚΕΛ. Το ΑΚΕΛ σήμερα ακολουθεί μια πολιτική τάξικης συνεργασίας μια λαϊκομετωπική πολιτική. Η λαϊκομετωπική πολιτική είναι στην καλύτερη περίπτωση μια απεργοσπαστική πολιτική. Τούτο δείχνει η στάση της ΕΚΑ απέναντι στα αιτήματα της Αγροτικής. Ενώ από τη μία η ΕΚΑ εκτίμησε τις τιμές που προσφέρει η κυβέρνηση για το σιτάρι κριθάρι σαν ασύμφορες δεν υποστήριξε κινητοποιήσεις για την λύση του προβλήματος. Αυτή η αντιφατική πολιτική της ΕΚΑ ασυμφορές οι τιμές από τη μια, απραξία από την άλλη είναι μια ένδειξη της γενικότερα αντιφατικής πολιτικής του ΑΚΕΛ αποτέλεσμα της συνεργασίας του με τη δεξιά. Σαν τέτοια πρέπει να τη δει κάθε τίμιο στέλεχος της ΕΚΑ και του ΑΚΕΛ.

Ξ.Σ.

**αγοραζετε
τη
σοσιαλιστική
εκφραση**

σοσιαλιστική

εκφραση

ΝΕΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΣΟΣ. ΕΚΦΡΑΣΗΣ

Η Σοσιαλιστική Εκφραση ανακοινώνει στους φίλους και υποστηρικτές της ότι τα γραφεία της έχουν μεταφερθεί στη διεύθυνση

Αγίου Δομετίου 53

Εγκωμη

πίσω από το ταχυδρομείο της Εγκωμης και την παλιά εκκλησία του Αγίου Δομετίου

Σοσιαλιστική Εκφραση

T.K. 5475 Λευκωσία

ΤΙΜΗ 100 μιλς

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Για ένα χρόνο: 12 φύλλα

Εσωτερικό: £1600

Εξωτερικό:

Ελλάδα: £2.750

Ευρώπη: £3.000

Αμερική: £3.750

**ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ
ΚΑΙ
ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ
ΤΗΝ
ΣΟΣ. ΕΚΦΡΑΣΗ**

